

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1

มกราคม- เมษายน 2567

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

JOURNAL OF PUBLIC AND
POLITICAL MANAGEMENT

ชมรมการบริหารสาธารณะ
Public Administration Club

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

นโยบายข้อมูลส่วนบุคคล

ชื่อและที่อยู่อีเมล หรือข้อมูลส่วนบุคคล ที่กรอกในเว็บไซต์วารสารนี้จะใช้สำหรับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในงานวารสารเท่านั้นและจะไม่เปิดเผยเพื่อวัตถุประสงค์ในกิจกรรมอื่น ๆ หรือให้กับบุคคลหรือหน่วยงานอื่นใดทราบ

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง Journal of Public and Political Management

วัตถุประสงค์

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทวิจารณ์หนังสือ ด้านการจัดการภาครัฐ รัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์ และสาขาอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กัน

ชื่อวารสาร

ภาษาไทย : วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

ภาษาอังกฤษ : Journal of Public and Political Management

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/jppm/>

ขอบเขต

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทวิจารณ์หนังสือ ด้านการจัดการภาครัฐ รัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์ และสาขาอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กัน โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ คณาจารย์ นักศึกษา และนักวิจัย

กำหนดการพิมพ์

ตีพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ ประกอบด้วย ฉบับที่ 1 ประจำเดือน มกราคม – เมษายน ฉบับที่ 2 ประจำเดือน พฤษภาคม – สิงหาคม ฉบับที่ 3 ประจำเดือน กันยายน – ธันวาคม

เจ้าของ : ชมรมการบริหารสาธารณะ

หมายเหตุ

บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง ได้รับการตรวจสอบทางด้านวิชาการ โดยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกตรงตามสาขา จำนวน 3 ท่าน แบบปกปิดสองทาง (double-blind) และบทความในวารสารฉบับนี้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าของบทความซึ่งกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และการนำบทความในวารสารนี้ไปเผยแพร่สามารถกระทำได้ โดยระบุแหล่งอ้างอิงจากวารสารการจัดการการเมืองการปกครองและท้องถิ่น ในกรณีการทำวิจัยในมนุษย์ ผู้วิจัยต้องผ่านการอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ และนำหลักฐานมาแสดง

บรรณาธิการ

ดร.สุพัตรา ยอดสุรางค์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กองบรรณาธิการ

รศ.ดร.ปธาน สุวรรณมงคล

ผศ.ดร.รักเกียรติ หงส์ทอง

ดร.วัฒนา นนทิต

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ปริสุทธิกุล

ดร.เบญจ พรพลธรรม

รศ.ดร.วัลลภ รัฐฉัตรานนท์

ผศ.ดร.เชาวฤทธิ์ เชาวแสงรัตน์

ผศ.ดร.สุเชาวน์ มีหนองหว่า

ดร.อำนาจ บุญรัตน์ไผ่ตรี

นักวิจัยอิสระ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง

สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผู้ประสานงาน

ดร.สุพัตรา ยอดสุรางค์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

สถานที่พิมพ์

สำนักพิมพ์ บัดดี้ ครีเอชั่น 40/315

หมู่ 11 ต.บางแม่นาง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

กองบรรณาธิการวารสารวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

ชมรมการบริหารสาธารณะ

3/768 ถนนเทศบาลนิมิตเหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์: 090-962-5431

สารจากบรรณาธิการ

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทความ วิจัยหนังสือ ด้านการจัดการภาครัฐ รัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์ ในวารสารฉบับนี้กองบรรณาธิการได้รวบรวมบทความวิจัยเกี่ยวกับด้านการจัดการภาครัฐ รัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์ จำนวน 5 บทความ

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความในฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน ผู้บริหาร รวมถึงนิสิต/นักศึกษา และหากท่านผู้อ่านต้องการให้มีการปรับปรุงในส่วนใดโปรดเสนอแนะมายังกองบรรณาธิการเพื่อจะได้ปรับปรุงวารสารให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นในฉบับต่อไป

ดร.สุพัตรา ยอดสุรางค์

บรรณาธิการวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

สารบัญ

บทความวิจัย

1. ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย.....1
อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness Public Administration North Huasai Subdistrict Administration Organization
Muang District Prachuap Khiri Khan Province
กนกพร ทิพย์พิมล

2. การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชน.....13
ในจังหวัดกาญจนบุรี

Developing Understanding in Democratization Regime
of People in Kanchanaburi Province
ภคิน กอวงษ์

3. การพัฒนาสมรรถนะด้านดิจิทัลของข้าราชการและพนักงานสรรพสามิต.....23
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Digital Competency management of Officer and Personnel attached to Three Southern
border Provinces Excise department
มาริษา สักคุณี

4. ประสิทธิภาพการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อน.....33
กรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuap Khiri Khan Prison
โกศล ศุภกิจเดชา และ วรสิทธิ์ เจริญพุด

5. การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเขตพื้นที่อำเภอกุยบุรี.....46
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Management of Drug abuse wide spread in Kuiburi District
Prachuabkirikhan Province
ชนัญนันท์ วิไลรัตน์

ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย
อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness Public Administration North Huasai Subdistrict Administration
Organization Muang District Prachuap Khiri Khan Province

กนกพร ทิพย์พิมล

Kanokporn Tippimon

นักสันทนาการปฏิบัติการ องค์การบริหารส่วนตำบลหาดขาม

Operational Recreationist, Hat Kham Subdistrict Administrative Organization

E-mail: bambluehome@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ประเมินประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย และ (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทรายกับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยทราย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง 300 คน คือประชาชนในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลด้วย สถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่า ที่ การวิเคราะห์ค่าเบี่ยงเบน ทางเดียว และสหสัมพันธ์ เพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์พบว่า (1) ด้าน ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับมาก (2) ด้านเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 (3) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล กับประสิทธิผลของการปฏิบัติราชการ ของ องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า เป็นเชิงบวก ระดับปานกลางค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ การปฏิบัติงาน องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย

Abstract

This research aimed to 1) explore effectiveness public administration North Huasai Subdistrict Administration Organization Muang District Prachuap Khiri Khan Province. 2) compare effectiveness public administration according to of Good Governance doctrine Subdistrict Administration Organization Muang District via respondents 'demographic factors. 3) explain correlation between effectiveness public administration according to of Good Governance doctrine Subdistrict Administration Organization Muang District with affecting factors.

This was quantitative research, sample were 300 residents of Huasai Subdistrict Administration Organization council. Questionnaires were data gathering tools. Analytical statistics were mean percentages standard deviation t test ANOVA F and Pearson correlation.

Findings were as follows; 1) effectiveness public administration North Huasai Subdistrict Administration Organization Muang District was high level. 2) there was statistically significant difference among respondent' attitude toward effectiveness public administration according to of Good Governance doctrine Subdistrict Administration Organization Muang District via demographic factors at .05 level .3) there were moderate high level positive significant correlation between affecting factors with effectiveness public administration according to of Good Governance doctrine Subdistrict Administration Organization Muang District

Keywords: Effectiveness, Public Administration, Huai Sai Subdistrict Administrative Organization

บทนำ

การบริหารงานภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management: NPM) คือ การปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการภาครัฐโดยนำหลักการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบราชการและการแสวงหาประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศ ถือเป็นปรัชญาการบริหารจัดการที่ภาครัฐที่นำมาใช้ตั้งแต่ในช่วงทศวรรษที่ 1980 เพื่อสร้างระบบการบริหารจัดการภาครัฐให้มีความทันสมัยยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่าการเกิดขึ้นของแนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ในหลายๆ ประเทศ ก็เพื่อต้องการสร้างหน่วยงานให้มีการขับเคลื่อนด้วยพันธกิจ มีการกระจายอำนาจ มีลักษณะที่ยืดหยุ่น มีการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างหน่วยงานต่างๆ เข้าด้วยกันความต้องการที่จะให้หน่วยงานเป็นไปในแนวทางดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการปรับปรุงและพัฒนาระบบการบริหารงานให้มีประสิทธิภาพ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในฐานะผู้รับบริการสาธารณะได้อย่างครอบคลุม สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น อิทธิพลของกระแสการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ส่งผลถึงการบริหารภาครัฐของไทย การบริหารจัดการแบบภาคเอกชนถูกนำมาใช้ในภาครัฐ เพื่อเป็นกรอบการดำเนินงาน โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.) ซึ่งเป็นองค์กรกลางที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาระบบราชการ ได้มีความพยายามอย่างต่อเนื่องในการนำเครื่องมือและเทคนิคการบริหารจัดการใหม่ๆ มาใช้กับส่วนราชการให้กับส่วนราชการเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างตรงจุดและปฏิรูประบบราชการเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างตรงจุด และปฏิรูประบบราชการให้ทันสมัยทัดเทียมนานาประเทศ เมื่อประเทศมีการพัฒนามากขึ้น พลเมืองมีมากขึ้นภารกิจที่ภาครัฐต้องรับผิดชอบและตอบสนองความต้องการของประชาชนก็เพิ่มขึ้นด้วยศักยภาพของรัฐบาลที่บริหารประเทศด้วยองค์กรเพียงองค์กรเดียว ไม่อาจตอบสนองความต้องการและอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนได้ทั่วถึง ดังนั้น แนวคิดการกระจายอำนาจ การบริหารการปกครองให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ปกครองตนเองจึงเกิดขึ้นเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ของรัฐบาลกลางและสามารถสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึงและรวดเร็ว โดยกระจายอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ปกครองตนเองในรูปแบบของการปกครองท้องถิ่น (local government) ประชาชนในท้องถิ่นที่ได้รับอำนาจจากรัฐบาล จะดำเนินการปกครองท้องถิ่นของตนเอง โดยจัดตั้งองค์กรขึ้นมาใช้อำนาจแทนประชาชน เรียกว่า “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ซึ่งดำเนินการบริหารท้องถิ่นตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นอย่าง

อิสระ ภายใต้กรอบ นโยบาย กฎหมาย และการกำกับดูแลของรัฐ องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงาน ภาครัฐที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนที่สุดมีพันธกิจหลักในการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้าน เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม : การจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น ของตนเอง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยประสงค์จะวิจัยประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานและเพื่อ แก้ไขปัญหาและอุปสรรค และอาจเกิดมุมมองใหม่ในการพัฒนาการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหาร ส่วนตำบลทั่วประเทศ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการ องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วน ตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของ ข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมาก
2. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วน ตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มี ความแตกต่างกัน
3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วน ตำบลห้วยทราย กับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมืองห้วยทราย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญ

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้มีการกำหนดขอบเขตไว้ ดังนี้

ด้านเนื้อหา มุ่งศึกษาประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ ภาครัฐยุคใหม่ (I AM READY) “I AM READY” หรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ ภาครัฐยุคใหม่ ประกอบด้วยคุณสมบัติหรือพฤติกรรมที่บุคลากรภาครัฐควรมีหรือควรปฏิบัติ 8 ประการ ดังนี้

I - Integrity การปฏิบัติงานอย่างมีศักดิ์ศรีของข้าราชการ

A - Activeness ความขยันตั้งใจทำงานปฏิบัติงานเชิงรุก

M - Morality การมีใจคุณธรรมปฏิบัติราชการด้วยใจบริสุทธิ์และกุศลเจตนา

R - Relevancy การเรียนรู้และปรับตัวทันโลกตรงกับสังคม

E - Efficiency การทำงานที่มีประสิทธิภาพสามารถวัดและแสดงไว้อย่างชัดเจน

A - Accountability ความรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของงานและต่อสาธารณะ

D - Democracy การมีใจเป็นประชาธิปไตย

Y - Yield การมีผลงานเป็นที่ประจักษ์และปฏิบัติงานโดยเน้นผลสัมฤทธิ์เป็นสำคัญ

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ใช้ทฤษฎีของประสิทธิผลขององค์การ โดยการเน้นไปที่ผลรวมขององค์การ Gibson, J.H., John, M.I. and James, H.D. (1982) อธิบายถึงเกณฑ์ของควมมีประสิทธิภาพขององค์การว่าประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 5 ตัว ได้แก่

1. การผลิต (Production)
2. ประสิทธิภาพ (Efficiency)
3. ความพึงพอใจ (Satisfaction)
4. การปรับเปลี่ยน (Adaptiveness)
5. การพัฒนา (Development)

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลขององค์การ

Gibson, J. L., Ivanc, C., & Dornclly, G. (1979) ได้ให้ความเห็นว่า การประเมินสำหรับองค์การ โดยทั่วไปน่าจะแบ่งเป็นระยะ ๆ โดยขึ้นอยู่กับระยะเวลาการดำรงขององค์การ ได้แก่

1) เกณฑ์การวัดประสิทธิผลในระยะสั้น ประกอบด้วย (1) ผลิต (Production) มุ่งวัดที่ผลผลิตเบื้องต้นขององค์การ (2) ประสิทธิภาพ (Efficiency) วัดการใช้ทรัพยากรที่ขาดแคลนขององค์การ (3) ความพึงพอใจ (Satisfaction) วัดความพึงพอใจของสมาชิกและลูกค้า

2) เกณฑ์การวัดประสิทธิผลในระยะปานกลาง ประกอบด้วย (2.1) การปรับตัว (Addictiveness) วัดการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกองค์การ และ (2.2) การพัฒนา (Development) วัดพันธะผูกพันขององค์การที่มีต่อการขยายสมรรถนะและศักยภาพสำหรับการเจริญเติบโต

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของข้าราชการ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2549) และเจ้าหน้าที่ภาครัฐยุคใหม่ (I AM READY) “I AM READY” หรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ภาครัฐยุคใหม่ ประกอบด้วยคุณสมบัติหรือพฤติกรรมที่บุคลากรภาครัฐควรมีหรือควรปฏิบัติ 8 ประการ ดังนี้

I - Integrity การปฏิบัติงานอย่างมีศักดิ์ศรีของข้าราชการ

A - Activeness ความขยันตั้งใจทำงานปฏิบัติงานเชิงรุก

M - Morality การมีใจคุณธรรมปฏิบัติราชการด้วยใจบริสุทธิ์และกุศลเจตนา

R - Relevancy การเรียนรู้และปรับตัวทันโลกตรงกับสังคม

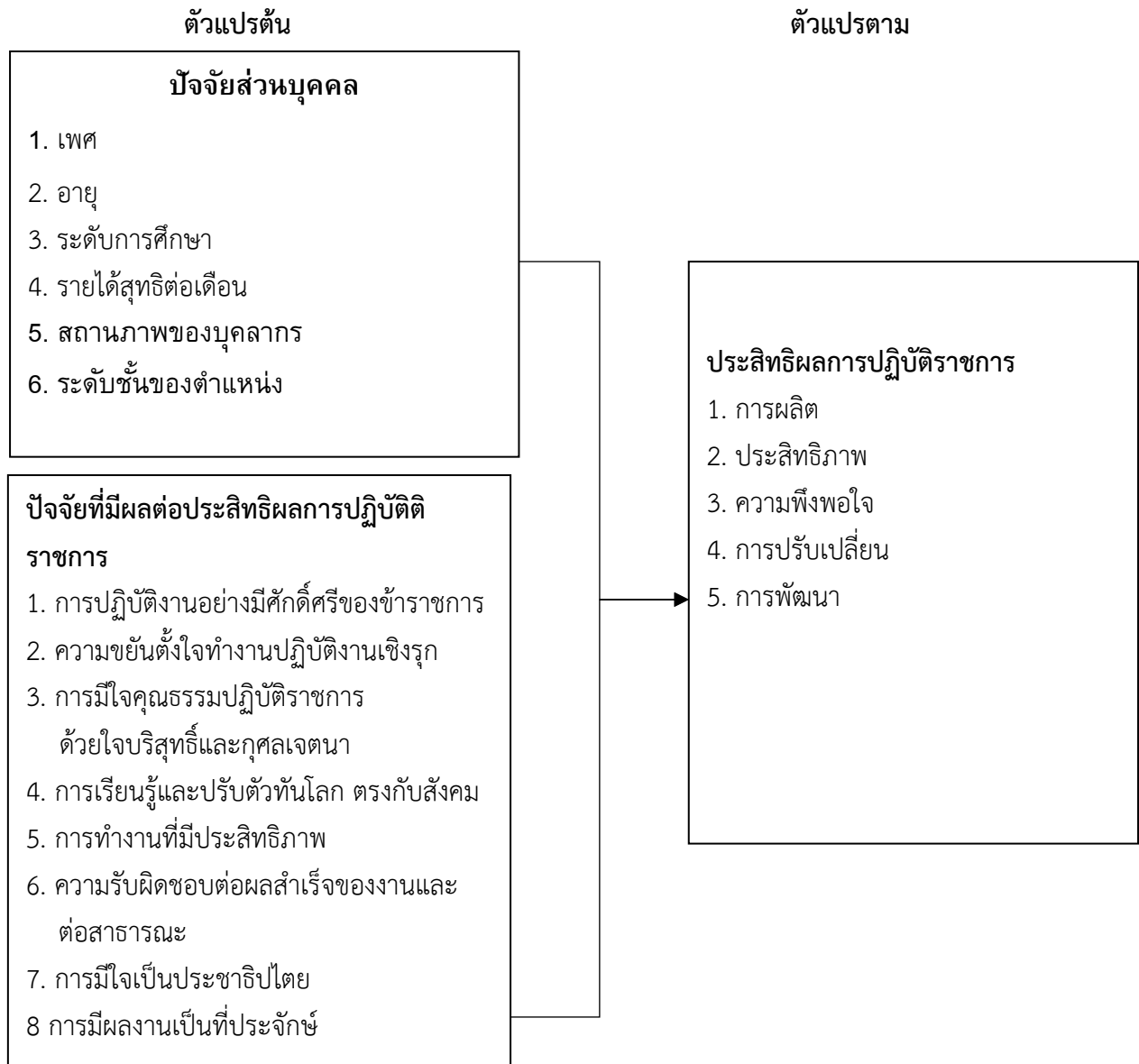
E - Efficiency การทำงานที่มีประสิทธิภาพสามารถวัดและแสดงไว้อย่างชัดเจน

A - Accountability ความรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของงานและต่อสาธารณะ

D - Democracy การมีใจเป็นประชาธิปไตย

Y - Yield การมีผลงานเป็นที่ประจักษ์และปฏิบัติงานโดยเน้นผลสัมฤทธิ์เป็นสำคัญ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยได้บูรณาการแนวคิดของ Gibson, J.H., John, M.I. and James, H.D. (1982) เกี่ยวกับประสิทธิผลขององค์การ ประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. การผลิต (Production) 2. ประสิทธิภาพ (Efficiency) 3. ความพึงพอใจ (Satisfaction) 4. การปรับเปลี่ยน (Adaptiveness) และ 5. การพัฒนา (Development) และศึกษากระบวนการทัศน์ วัฒนธรรม และค่านิยมของระบบราชการ เพื่อใช้เป็นกรอบในการประพฤติปฏิบัติของข้าราชการ ประกอบด้วย 8 ประการ ดังนี้ 1. I - Integrity การปฏิบัติงานอย่างมีศักดิ์ศรีของข้าราชการ 2. A - Activeness ความขยันตั้งใจทำงานปฏิบัติงานเชิงรุก 3. M - Morality การมีใจคุณธรรม

ปฏิบัติราชการด้วยใจบริสุทธิ์และกุศลเจตนา 4. R - Relevancy การเรียนรู้และปรับตัวทันโลกตรงกับสังคม 5. E - Efficiency การทำงานที่มีประสิทธิภาพสามารถวัดและแสดงไว้อย่างชัดเจน 6. A – Accountability ความรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของงานและต่อสาธารณะ 7. D - Democracy การมีใจเป็นประชาธิปไตย และ 8. Y - Yield การมีผลงานเป็นที่ประจักษ์และปฏิบัติงานโดยเน้นผลสัมฤทธิ์เป็นสำคัญ เป็นกรอบในการวิจัย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2549) ดังภาพที่ 1 ด้านบน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ประชาชนในพื้นที่ตำบลห้วยทราย จำนวน 6,950 คน ใช้การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง กำหนดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนั้น ประกอบด้วย ประชาชนผู้อาศัยอยู่ภายในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้สูตรของ Yamane

$$\begin{aligned} \text{สูตร } n &= \frac{N}{1+Ne^2} \\ \text{โดยที่ } n &= \text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง} \\ N &= \text{จำนวนประชากรทั้งหมด} \\ e &= \text{ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการสุ่มตัวอย่างโดย} \\ &\text{กำหนดเป็น } .05 \\ &= \frac{6950}{1 + 6950 (0.0025)} = 375 \text{ คน} \end{aligned}$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เท่ากับ 375 คน

การสุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ ใช้เป็นการสุ่มแบบชั้นภูมิ โดยมีการกำหนดจำนวนประชากรตามประเภทและเขตที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามที่นำมาใช้ในการศึกษาตาม

เครื่องมือในการวิจัย ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาและนำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาสร้างเป็นเครื่องมือ ซึ่งเป็นแบบสอบถามโดยจัดทำให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์และครอบคลุมกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยได้แบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 จะเป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นการสำรวจรายการ หรือ Check list มีจุดมุ่งหมายในการทราบข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 จะเป็นความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ส่วนที่ 3 จะเป็นความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การเก็บข้อมูล ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลดังนี้

1. ทำการแจกแบบสอบถามแก่ประชากรผู้อาศัยอยู่ภายในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย และทำการรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตัวเอง
2. นำแบบสอบถามที่ได้รับการตอบทั้งหมดนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มีการรวบรวมแล้ว จะมีการนำไปวิเคราะห์โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยได้มีการเลือกใช้สถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. Descriptive Statistic หรือสถิติเชิงพรรณนา โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มาบรรยายลักษณะต่าง ๆ ของตัวแปรเพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ 1

2. Inferential Statistic หรือสถิติเชิงอนุมาน T test One-way ANOVA นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อทำการทดสอบ สมมติฐานที่ 2

3. Inferential Statistic หรือสถิติเชิงอนุมาน Pearson's นำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ 3

ผลการวิจัย

ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เพศชาย ร้อยละ 46.7 และเพศหญิง ร้อยละ 53.3 อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 41-60 ปี ร้อยละ 38.7 รองลงมาอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 35.0 กลุ่มอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 21.3 และกลุ่มอายุ 20-30 ปี ร้อยละ 5.7 น้อยกว่า 20ปีจำนวน 6 คน ร้อยละ 2.0 การศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 26.3 กลุ่มปริญญาตรี ร้อยละ 58.0 กลุ่มสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 15.7 และรายได้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท รองลงมาได้ต่อเดือนระหว่าง 20,001 -30,000 บาท รายได้ต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 18.3 และรายได้ต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท ร้อยละ 13.0

ประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.15ด้านที่มีประสิทธิผลมากที่สุดได้แก่การปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.25 รองลงมาได้แก่ด้านอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.22 ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ลดขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.97

ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยทรายอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ด้านการปฏิบัติงานอย่างมีศักดิ์ศรีของข้าราชการในภาพรวมเท่ากับ = 4.62 อยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 1 ยึดหลักจรรยาบรรณวิชาชีพ / จรรยาบรรณข้าราชการในการปฏิบัติราชการอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.91 รองลงมา ข้อ 5 กล้าที่จะยอมรับความผิดเมื่อทำงานผิดพลาดอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.76 และ ข้อ 3 ไม่มีผลประโยชน์ด้านการเงินที่ขัดแย้งกับการปฏิบัติหน้าที่อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.38 ตามลำดับ

ด้านความขยันตั้งใจทำงานปฏิบัติงานเชิงรุก ในภาพรวม เท่ากับ = 4.41 อยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2 ทำงานรอบคอบถูกต้องรวดเร็วอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.55 รองลงมา ข้อ 3 กระตือรือร้นทำงานเต็มกำลังความสามารถอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.55และน้อยที่สุด 5 แก้ไขปัญหาด้วยวิธีที่หลากหลายไม่ยึดติดแนวทางเดิม ๆอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.05 ตามลำดับ

ด้านการมีใจคุณธรรมปฏิบัติราชการด้วยใจบริสุทธิ์และกุศลเจตนา ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.59 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมินพบว่าข้อที่ 3 ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ในการเอื้อประโยชน์บางอย่างให้กับญาติและพวกพ้องอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.74 รองลงมา ข้อที่ 5 ยับยั้งชั่งใจได้เมื่อมีผู้อื่นมาเสนอผลประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.73 และน้อยที่สุดข้อ 2 ปฏิบัติราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใสอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.41

ด้านการเรียนรู้และปรับตัวทันโลกตรงกับสังคมภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.55 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมินพบว่าข้อที่ 1 แสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ ติดตามสถานการณ์โลกสม่ำเสมอ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.74 รองลงมา ข้อที่2 นำวิทยาการและความรู้ใหม่ มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการ อยู่ใน ระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.73 และน้อยที่สุดข้อ 5 พัฒนานตนเองในทิศทางที่เป็นไปตามความต้องการของ หน่วยงานอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.41

ด้านการงานที่มีประสิทธิภาพสามารถวัดและแสดงไว้อย่างชัดเจน ภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.70 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมินพบว่าข้อที่ 1 แผนการทำงานที่ชัดเจนในการทำงานอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.91 รองลงมา ข้อที่ 5 เพื่อลดความผิดพลาด จึงปรับปรุงวิธีการทำงานอยู่เสมออยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.72

ด้านความรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของงานและต่อสาธารณะภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.63 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตาม เกณฑ์การประเมินพบว่าข้อที่ 1 รับผิดชอบต่อนองหน้าที่การทำงานและสังคมอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.74 รองลงมาข้อที่ 2 รับผิดชอบต่อปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานทั้งต่อสาธารณะ และ ผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.73 และน้อยที่สุดข้อ 5 รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ครบถ้วนอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.38

ด้านการมีใจเป็นประชาธิปไตย ภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.60 และเมื่อพิจารณาเป็น รายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมินพบว่า ข้อที่ 1.รับฟังความคิดเห็นของประชาชน และปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะนั้นอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.91 รองลงมาข้อที่ 5 ให้ความสำคัญกับประชาชนที่มาบริการอย่างเท่าเทียมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.57 และน้อยที่สุดข้อ 5 รับฟังความคิดเห็นของประชาชน และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะนั้นอยู่ใน ระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.41

ด้านการมีผลงานเป็นที่ประจักษ์และปฏิบัติงานโดยเน้นผลสัมฤทธิ์เป็นสำคัญ ภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.78 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมินพบว่าข้อที่ 4 เมื่อผลงานมีข้อบกพร่องก็มุ่งมั่นในแก้ไขปัญหาให้สำเร็จ แม้ว่าจะมีอุปสรรคต่าง ๆ แม้งานจะยากลำบากก็ไม่ย่อท้ออยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.91 รองลงมา ข้อที่ 1 มีหลักการทำงานที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง ให้ความสำคัญกับประชาชนที่มาบริการอย่างเท่าเทียมอยู่ใน ระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.90 และน้อยที่สุดข้อตรวจสอบและประเมินผลงานเป็นระยะ ๆ ว่าสอดคล้องกับ เป้าหมายของหน่วยงานหรือไม่ อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.4

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.15 ด้านที่มีประสิทธิผลมากที่สุดได้แก่ การปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.25 รองลงมาได้แก่ด้านอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.22 ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ลดขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.97 ภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก สรุปว่า ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลของการปฏิบัติราชการของประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหาร อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความแตกต่างกันจำแนกด้วยลักษณะประชากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเชิงบวกปานกลางค่อนข้างสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผลการวิจัย

ประสิทธิผลของการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบล ห้วยทราย อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.15 ด้านที่มีประสิทธิผลมากที่สุดได้แก่การปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.25 รองลงมาได้แก่ด้านอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.22 ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ลดขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.97 สอดคล้องกับเรณู หมั่นห่อ (2554) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการนำหลักธรรมาภิบาลไปปฏิบัติในองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต การวิจัยครั้งนี้ พบว่า (1) ผลสัมฤทธิ์ในการนำหลักธรรมาภิบาลไปปฏิบัติในองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ภาพรวมอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างได้เสนอแนะให้ผู้บริหารให้ความสำคัญในการนำหลักธรรมาภิบาลไปปฏิบัติ สนับสนุนให้บุคลากรยึดหลักความร่วมมือร่วมในการดำเนินงานทุกขั้นตอน ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการปฏิบัติราชการของเทศบาลนครภูเก็ตตามหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ด้านหลักคุณธรรม ผลการวิเคราะห์พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.15 ด้านที่มากที่สุดได้แก่ ยึดถือและเชื่อมั่นในความถูกต้องดีงามอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.24รองลงมาได้แก่ รณรงค์เพื่อสร้างค่านิยมที่ดีงาม ให้ผู้ปฏิบัติงานในองค์กรหรือสมาชิก อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.16 และที่ด้านน้อยที่สุดได้แก่ สร้างค่านิยมที่ดีงาม ให้ผู้ปฏิบัติงานในเทศบาลถือปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.97 สอดคล้องกับนิสา ใจภักดี (2559) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานโดยยึดหลักธรรมาภิบาลของเทศบาลตำบลตุลาคู อำเภอทัพทัน จังหวัดอุทัยธานี ตามการรับรู้ของประชาชนพบว่า ด้านที่มีระดับของการรับรู้สูงที่สุด ได้แก่ หลักคุณธรรม รองลงมาหลักนิติธรรม หลักความ รับผิดชอบ หลักความคุ้มค่า หลักการมีส่วนร่วม และหลักความโปร่งใส เช่นเดียวกันกับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลตามหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ด้านหลักนิติธรรม ผลการวิเคราะห์พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ที่สอดคล้องกับธนพงษ์ คงศิลป์ทรัพย์ ราเชนทร์ นพณัฐ วงศกร และวิเชียร วิทย์อุดม (2561) ได้ศึกษาการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วน ตำบลดงเตี้ย อำเภอองเกรลาศ จังหวัดสุโขทัย และเพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล ขององค์การบริหารส่วนตำบลดงเตี้ย อำเภอองเกรลาศ จังหวัด พบว่า 1.

การบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วนตำบล ดงเคียวอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีการปฏิบัติมากที่สุด คือ ด้านหลักคุณธรรม รองลงมา คือ ด้านการมีส่วนร่วม ด้านความรับผิดชอบ และด้านความโปร่งใสตามลำดับ ส่วนด้านที่มีการปฏิบัติน้อยที่สุด คือ ด้านความ คุ่มค่า

ส่วนการทดสอบสมมติฐานการเปรียบเทียบประสิทธิผล พบว่า ไม่สอดคล้องกับวรรณกุล (2559) ที่พบว่าประชาชนที่มีเพศ สถานภาพ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพแตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นในภาพรวมการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่สามความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลของการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการปฏิบัติงานของข้าราชการองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย อำเภอมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นเชิงบวกปานกลางค่อนข้างสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับชูลีพร โพธิ์เหลือง (2557) ได้วิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์การบริหารราชการด้วยหลักธรรมาภิบาล ตามภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดภาคกลาง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยหลักธรรมาภิบาลกับผลสัมฤทธิ์การบริหารราชการด้วยหลักธรรมาภิบาลตามภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตจังหวัดภาคกลาง โดยภาพรวมพบว่าปัจจัยหลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม และหลักความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การบริหารราชการด้วยหลักธรรมาภิบาล ตามภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตจังหวัดภาคกลางในระดับต่ำมาก ในขณะที่หลักนิติธรรม หลักความรับผิดชอบต่อสังคม และหลักความคุ้มค่า ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การบริหารราชการด้วยหลักธรรมาภิบาลตามภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดภาคกลาง

ผลการวิเคราะห์อาจมีความแตกต่างกันเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในลักษณะประชากรและการตั้งข้อคำถามรวมถึงบริบทที่แวดล้อมการวิจัยในขณะนั้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ได้รับ ข้อเสนอแนะสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ปรับปรุงขั้นตอนการปฏิบัติงาน เนื่องจากด้านที่มีประสิทธิผลน้อยที่สุดคือการลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนั้นควรมีการทบทวนกระบวนการทำงานและลดขั้นตอนที่ซ้ำซ้อน เพื่อเพิ่มความสะดวกและความรวดเร็วในการให้บริการประชาชน
2. สร้างค่านิยมที่ดีในองค์กร ควรมีการรณรงค์สร้างจิตสำนึกและค่านิยมที่ดีในหมู่ข้าราชการ เช่น ความซื่อสัตย์ สุจริต การยึดมั่นในคุณธรรมและจรรยาบรรณในการทำงาน เพื่อเพิ่มความเชื่อถือจากประชาชน
3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วม โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและการให้บริการ เพื่อให้หน่วยงานสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ตรงจุด
4. พัฒนาทักษะบุคลากร โดยให้มีการจัดอบรมและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้แก่ข้าราชการ เช่น การบริหารงาน การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยี เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงาน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. พัฒนานโยบายการฝึกอบรมบุคลากร จัดสรรงบประมาณและทรัพยากรสำหรับฝึกอบรมข้าราชการ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำงานและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น

2. พัฒนาหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ซึ่งรัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรกำหนดนโยบายที่เน้นการพัฒนาการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล พร้อมทั้งวางแผนการติดตามและประเมินผลอย่างชัดเจน

3. ลดการคอร์รัปชัน ควรมีนโยบายส่งเสริมความโปร่งใสในการปฏิบัติราชการ รวมถึงกำหนดกลไกในการป้องกันและปราบปรามการคอร์รัปชัน เช่น การตรวจสอบภายในและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบ

4. เสริมสร้างความเป็นอิสระในการบริหาร โดยการกำหนดแนวทางในการเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้ปราศจากอิทธิพลจากกลุ่มทุนและการเมืองระดับประเทศ เพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระและตอบสนองประชาชนอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษากลไกการลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน ทำการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการลดขั้นตอนการปฏิบัติงานที่สามารถนำไปใช้ได้จริง และมีผลกระทบเชิงบวกต่อประสิทธิภาพการให้บริการประชาชน

2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ศึกษาว่าปัจจัยใดที่ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น รวมถึงวิธีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพ

3. วิจัยแนวทางป้องกันการคอร์รัปชัน ทำการวิจัยเพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเน้นไปที่มาตรการที่สามารถนำไปใช้ได้จริงและสอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่น

4. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของประชาชน วิจัยเพิ่มเติมเพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของประชาชนในการรับบริการจากองค์การบริหารส่วนตำบล

5. เปรียบเทียบประสิทธิผลระหว่างองค์กร ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลการปฏิบัติงานระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อหาปัจจัยความสำเร็จหรือปัญหาที่ต้องปรับปรุง

เอกสารอ้างอิง

- ชูลีพร โพธิ์เหลือง. (2557). ผลสัมฤทธิ์การบริหารราชการด้วยธรรมาภิบาลตามภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดภาคกลาง. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี*, 6(2), 32-44.
- ธนพงษ์ คงศิลป์ ทรัพย์ ราเชนทร์ นพณัฐ วงศกร และวิเชียร วิทยอุดม. (2561). การบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วนตำบลดงเค็ดอำเภอกงไกรลาศ จังหวัดสุโขทัย. ใน *การประชุมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9* (243-255). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- นิสา ใจภักดี. (2559). *การบริหารงานโดยยึดหลักธรรมาภิบาลของเทศบาลตำบลลุดคู่ อำเภอดงพิกุล จังหวัดอุทัยธานี ตามการรับรู้ของประชาชน*. (การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- เรณู หมั่นห่อ. (2554). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการนำหลักธรรมาภิบาลไปปฏิบัติในองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- วรลักษณ์ วรรณกุล. (2559). *การบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอ บางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. (การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.*
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2549.). *คู่มือเทคนิคและวิธีการบริหารจัดการสมัยใหม่ตามแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี.* กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ.
- Gibson, J. L., Ivanc, C., & Dornclly, G. (1979). *Organization: Structure processes behavior.* (2nd ed.). Texas: Business Publication.
- Gibson, J.H., John, M.I. and James, H.D. (1982). *Organizations: Behavior Structure and Processes.* New York: Business Publications.

การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชน ในจังหวัดกาญจนบุรี

Developing Understanding in Democratization Regime of People in Kanchanaburi Province

ภคิน กอวงษ์

Phakin Korwong

สมาชิกสภาเทศบาล เทศบาลเมืองปากแพรก

Municipal council member Pak, Phraek Municipality

e-mail: Suphatt.yy@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ (1) เพื่อประเมินการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี (2) เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี กับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน ได้แก่ ประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนเชิงเดียว และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัย (1) ด้าน ประเมิน การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2) ด้านเปรียบเทียบการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (3) ความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี กับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย พบว่าเป็นเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ระบอบการปกครอง การปกครองแบบประชาธิปไตย ระบอบประชาธิปไตย

Abstract

This research aimed to explore (1) development of Democratization system toward residents in Kanchanaburi Province. (2) compare attitude among residents in case of development of Democratization system toward residents in Kanchanaburi Province. (3) explain correlation between development of Democratization system toward residents in Kanchanaburi Province with affecting factors.

This was quantitative approach, 300 residents in Kanchanaburi Province. Questionaries were data collection mean. Analytical statistics were percentages mean standard deviation T test ANOVA test and Pearson correlation.

Findings were as follows; (1) development of Democratization system toward residents in Kanchanaburi Province were moderate level. (2) attitude among residents in case of development of Democratization system toward residents in Kanchanaburi Province were not difference via demographic factors. (3) correlation between development of Democratization system toward residents in Kanchanaburi Province with affecting factors was positive statistical correlation at .01level.

Keywords: Regime, Democratic Governance, Democracy

บทนำ

ประเทศไทย ได้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาสู่การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยนับจาก วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 จวบจนปัจจุบัน (พ.ศ.2567) เป็นระยะเวลา 92 ปี แต่ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่สามารถ สร้างความพึงพอใจ ในระบอบการปกครอง แบบประชาธิปไตยให้กับคนไทยทุกหมู่เหล่า ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นนำหรือประชาชนทั่วไป กล่าวคือ ทุกคนต่างเห็นว่าประเทศไทยยังไม่ได้ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นจึงมีการกล่าวหรืออธิบายกันอย่างกว้างขวางว่าเพราะเหตุใดประชาธิปไตยจึงยังไม่เกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นเพียงบางส่วนเท่านั้นในสังคมไทย เริ่มจากการกล่าวว่า การไม่มีการศึกษาหรือคุณภาพของประชาชนและการที่พรรค การเมืองและการเลือกตั้งไม่สามารถสร้างให้เกิดตัวแทนที่แท้จริงของประชาชนได้ จนถึงการยึดอำนาจของทหารที่ทำลายกระบวนการประชาธิปไตย คำอธิบายเหล่านี้ย่อมมีความแม่นยำในระดับหนึ่ง ประกอบกับการพิจารณาถึงปัญหา อุปสรรคของระบอบประชาธิปไตยไทยนั้น ไม่มีศึกษาเน้นถึงความจริงที่ปรากฏขึ้นว่าเป็นอย่างไร และใช้ความจริงที่ปรากฏนี้เป็นบรรทัดฐานในการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคที่มีผู้วิเคราะห์กล่าวถึงกันมากทั้งในหมู่นักวิชาการ ปัญญาชน สื่อมวลชน และนักการเมือง ต่างๆ สามารถสรุปได้ 7 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ การยึดติดกับรูปแบบของประชาธิปไตย ระบบอุปถัมภ์ การแทรกแซงทางการเมืองของผู้นำทางทหารไทย การบริหารราชการแผ่นดินแบบรัฐรวมศูนย์ การคอร์รัปชัน พรรคการเมืองไทยที่ขาดความเป็นสถาบันทางการเมืองอย่างแท้จริง การพัฒนาทางเศรษฐกิจของไทย โดยที่ในแต่ละประเด็นจะได้วิเคราะห์ในรายละเอียด ดังนี้

การยึดติดกับรูปแบบของประชาธิปไตย คำว่าประชาธิปไตยที่กล่าวกันไว้ในสังคมไทย ทุกคนล้วนแต่ยอมรับว่ามาจากคำว่า “Democracy” ของตะวันตก การพิจารณาแนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับประชาธิปไตยที่มีมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ ประชาธิปไตยโดยวิวัฒนาการของตะวันตก สามารถจะพิจารณาได้เป็น 2 ด้าน คือ ด้านแรกเน้นถึง จุดมุ่งหมายของประชาธิปไตย กล่าวคือ การใช้อำนาจของประชาธิปไตยนี้จะต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อประชาชนโดยส่วนรวม ซึ่งแนวคิดนี้อาจจะเรียกได้ว่า “หลักการประชาธิปไตย” (principle democracy) หรืออาจจะเรียกว่า “ประชาธิปไตยแบบ เพลโต” (Platonic democracy) ด้านที่สองเน้นถึงกระบวนการของประชาธิปไตย กล่าวคือ กระบวนการหรือขั้นตอนของการใช้อำนาจของประชาธิปไตยที่จะต้องให้คนจำนวนมาก สามารถที่จะเลือกให้การใช้อำนาจเป็นไปตามที่ตนต้องการ แนวคิดนี้ อาจจะเรียกได้ว่า “กระบวนการประชาธิปไตย” (Process democracy) หรืออาจจะเรียกว่า “ประชาธิปไตยแบบ อริสโตเติล” (Aristotelian democracy) นั้นหมายความว่าประชาธิปไตยตะวันตกมี 2 มิติ คือ มิติทางจุดมุ่งหมายหรือ หลักการของประชาธิปไตย และมิติทางกระบวนการหรือรูปแบบของประชาธิปไตย (กนก วงษ์ตระหง่าน, 2528) แต่ถ้ากลับไปพิจารณาหลักการพื้นฐานของประชาธิปไตยตะวันตกที่กล่าวมาข้างต้น คือประชาธิปไตยแบ่งออกเป็น 2 มิติ จะเห็นว่าประชาธิปไตยที่คณะราษฎรนำเข้ามาจากตะวันตกและมีอิทธิพลทางความคิดมาจนถึงปัจจุบัน

เน้น เฉพาะประชาธิปไตยตะวันตกในมิติที่เกี่ยวกับกระบวนการหรือวิธีการของประชาธิปไตยเท่านั้น โดยละเลยมิติที่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายหรือหลักการของประชาธิปไตย การที่การเมืองไทยให้ความสำคัญจนเกินไปในรูปแบบของประชาธิปไตยนี้มีผลต่อการทำความเข้าใจและการแก้ไขปัญหาประชาธิปไตยไทย กล่าวคือ การคิดมักจะมุ่งอยู่กับการปรับปรุงแก้ไขรัฐธรรมนูญ รัฐสภา พรรคการเมืองและการเลือกตั้งเป็นหลัก ยิ่งไปกว่านั้น การแก้ไขมักจะให้ความสำคัญกับการออกกฎหมาย กฎระเบียบหรือข้อบังคับต่างๆ เกี่ยวกับสถาบันทางการเมืองทั้งสิ้น โดยมีได้ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมหรือพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากโครงสร้างของสถาบันทางการเมืองเหล่านั้น ไม่สามารถทราบว่ารัฐธรรมนูญ รัฐสภา พรรคการเมืองและการเลือกตั้งมีผลต่อพฤติกรรมทางการเมืองของผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ทหาร ข้าราชการประจำ ปัญญาชน นักวิชาการ กลุ่มผลประโยชน์ ตลอดจนถึง ประชาชนทั่วไปอย่างไร เมื่อไม่ทราบพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเหล่านี้ ไม่สามารถที่จะตั้งหรือตีกรอบให้พฤติกรรมเหล่านั้นอยู่ภายใต้กรอบของสถาบันทางการเมืองทั้งสิ้นได้ ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าลายลักษณ์อักษรที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ กฎระเบียบและข้อบังคับของรัฐสภา พระราชบัญญัติ และข้อบังคับของพรรคการเมืองและการเลือกตั้ง ไม่สามารถอธิบายพฤติกรรมอันเกิดจากสถาบันเหล่านี้ ถ้าจะอธิบายได้ก็น้อยมากไม่มีนัยสำคัญ นั่นหมายความว่าปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาระบบประชาธิปไตยไทย จึงเริ่มจากปัญหาระบบคิดและวิธีการมองประชาธิปไตย ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคขั้นพื้นฐานมาก เมื่อระบบคิดและวิธีการมองปัญหาไม่เป็นจริง ย่อมเป็นไปได้ที่จะให้หนทางการแก้ไขปัญหานั้นเป็นจริง ดังนั้นการแก้ไขเพื่อให้เกิดประชาธิปไตยในประเทศไทยอย่างแท้จริง จะต้องแก้ที่ระบบคิดและวิธีการมองประชาธิปไตยเป็นเบื้องต้นก่อน

ดังนั้นการที่ประชาธิปไตยของไทยให้ความสำคัญเฉพาะกับรูปแบบ หรือกระบวนการของประชาธิปไตย จึงทำให้เป้าหมายของประชาธิปไตยของไทยถูกละเลย ผลที่ตามมาคือประชาธิปไตยและการเมืองไทยตกอยู่ในสภาพไร้ทิศทาง กล่าวคือ ประชาธิปไตยและการเมืองของไทยเดินไปทิศทางไหนและไปสู่จุดหมายอย่างไร ถ้าจะมีการกล่าวถึงเป้าหมายของประชาธิปไตยอยู่บ้างก็จะเป็นเพียงการกล่าวอย่างผิวเผิน เช่น จะต้องรับใช้ประชาชน จะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์ของประชาชน เป็นต้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้วจะต้องมีคำตอบอื่น ๆ เกี่ยวกับเป้าหมายของประชาธิปไตย เช่น ใครคือประชาชน ถ้าคนไทยทุกคนคือประชาชนอย่างนั้นหมายความว่าประชาธิปไตยจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์ ของคนไทยทุกๆ คนเช่นนั้น หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นคงจะไม่มีรัฐบาลไหนในโลกนี้สามารถจะกระทำได้ เพราะผลประโยชน์ของประชาชนแต่ละคนนั้นมีมากมายและแตกต่างกันในแต่ละคนอีกด้วย

ดังนั้นภายใต้ทรัพยากรที่จำกัดย่อมเป็นไปได้ที่ประชาธิปไตยจะสนองตอบต่อความต้องการของทุกคนได้ เพราะฉะนั้นคำถามที่จะต้องตอบ คือ ประชาธิปไตยจะจัดลำดับความสำคัญในการสนองตอบต่อความต้องการของกลุ่มใด ยิ่งไปกว่านั้นจะตอบสนองต่อความต้องการอะไรบ้าง เพราะประชาธิปไตยไม่สามารถจะตอบสนองต่อความต้องการในทุกเรื่องได้ ในที่สุดประชาธิปไตยและประเทศชาติจึงตกอยู่ในสภาพที่ไม่มีจุดหมายปลายทาง และการแก้ไขปัญหาของ ประชาธิปไตยและประเทศชาติก็จะมีสภาพคล้ายๆ การพายเรือในอ่างน้ำ แก้ปัญหาซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่ปัญหาเดิม ๆ ก็ยังคง อยู่เช่นเดิมและนับวันจะมีมากขึ้นเป็นผลจากการยึดติดกับรูปแบบและไม่มีเป้าหมายที่เป็นจริงของประชาธิปไตยของไทยให้กับประชาชนตามแนวทางของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2560 มาตรา 78 บัญญัติไว้ว่า รัฐพึงส่งเสริมให้ประชาชนและชุมชนมี ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ การจัดทำบริการสาธารณะทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ รวมตลอดทั้งการตัดสินใจทางการเมือง และการอื่นใด บรรดาที่อาจมีผลกระทบต่อประชาชนหรือ ชุมชน ทั้งยังกำหนดให้หน่วยงานราชการต้องเปิดโอกาสให้

ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนด นโยบายการตัดสินใจทางการเมือง การวางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมทั้งการ ตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยทุกระดับ และกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิและหน้าที่ ในการมีส่วนร่วม ทางการเมืองเพื่อพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และการปกครองระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เคารพและไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่ กระทำการใดที่อาจก่อให้เกิดความแตกแยกหรือเกลียดชังในสังคม ไปใช้สิทธิเลือกตั้งหรือ ลงประชามติอย่าง อิสระโดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ (นิยม เวชกามา, 2562)

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์จะวิจัย แนวทางการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบ ประชาธิปไตยใน 5 ด้าน ได้แก่ หลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน หลักเสรีภาพ หลักความเสมอภาค หลัก กฎหมาย และหลักเสียงข้างมาก และปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบ ประชาธิปไตย ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันทางการศึกษา สถาบันทางการเมือง สถาบันทางศาสนา และสื่อสารมวลชน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนใน จังหวัดกาญจนบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของ ประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบ ประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีกับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการ ปกครองตามระบอบ ประชาธิปไตย

สมมติฐานการวิจัย

1. การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัด กาญจนบุรีอยู่ในระดับปานกลาง
2. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบ ประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน
3. การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์กับ ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

คำว่า ประชาธิปไตย (Democracy) มาจากรากศัพท์กรีก "Demos" (ประชาชน) และ "Kratia" (การ ปกครอง) หมายถึง การปกครองโดยประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอิสระสูงสุด โดยเน้นสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการปกครอง

ในบริบทของประเทศไทย ประชาธิปไตยหมายถึงระบอบการปกครองที่ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอิสระสูงสุด แต่ใช้อำนาจผ่านระบบตัวแทน โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ ระบอบนี้เปิด โอกาสให้ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพในการแสดงออก มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง เช่น การเลือกตั้ง การเสนอความคิดเห็น และการตรวจสอบอำนาจรัฐ

การปกครองในระบอบประชาธิปไตยถือเป็นระบบที่ยึดมั่นในอำนาจอธิปไตยของประชาชน โดยมี หลักการสำคัญที่กำหนดแนวทางในการบริหารประเทศเพื่อความเสมอภาค เสรีภาพ และความยุติธรรมแก่

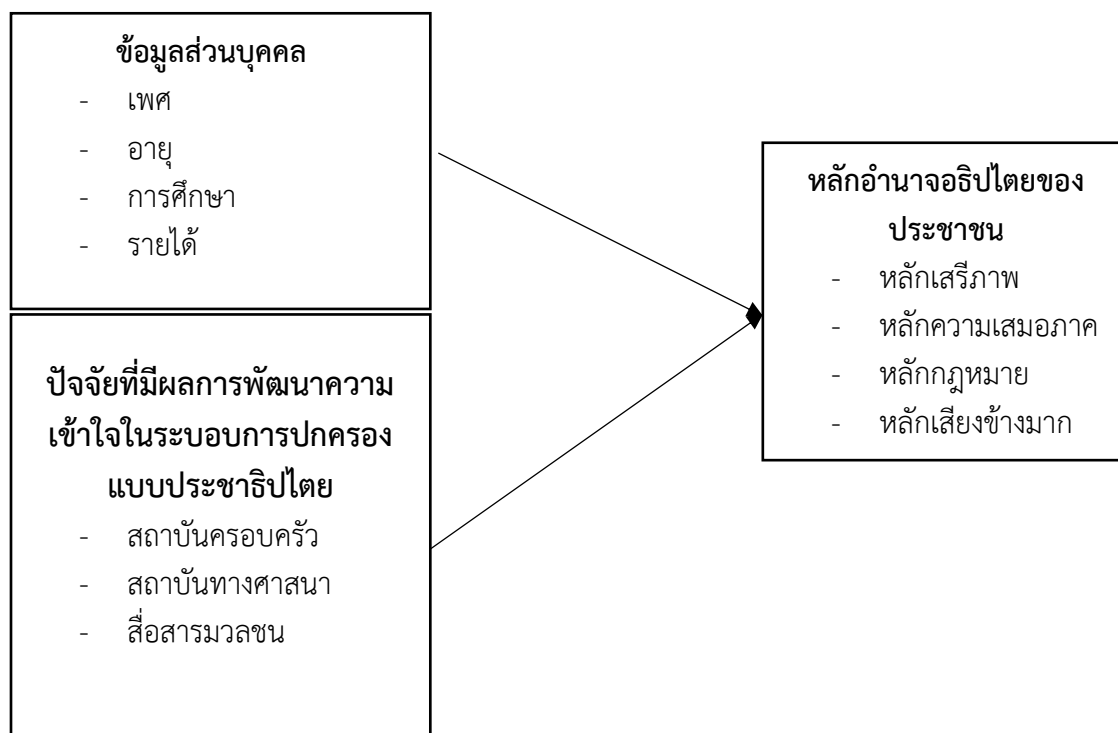
ประชาชนทุกคน ประกอบด้วย **หลักสิทธิและเสรีภาพ** ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน เช่น เสรีภาพในการแสดงออก การเดินทาง การเลือกที่อยู่อาศัย และเสรีภาพในการนับถือศาสนา ทั้งนี้สิทธิเหล่านี้ต้องอยู่ภายใต้กรอบกฎหมายเพื่อความสงบเรียบร้อยในสังคม **หลักความเสมอภาค** ประชาชนทุกคนมีความเสมอภาคภายใต้กฎหมาย โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติตามเพศ เชื้อชาติ ศาสนา หรือฐานะทางเศรษฐกิจ ทุกคนมีสิทธิและหน้าที่ทางการเมืองเท่าเทียมกัน เช่น สิทธิในการเลือกตั้งและเสรีภาพในการแสดงออก **หลักนิติรัฐ นิติธรรม (การปกครองโดยกฎหมาย)** การปกครองต้องอยู่ภายใต้กฎหมายที่มีความยุติธรรม ชัดเจน และบังคับใช้กับทุกคนอย่างเท่าเทียม ผู้ปกครองไม่สามารถใช้อำนาจตามอำเภอใจได้ และต้องปฏิบัติตามกรอบกฎหมายที่กำหนดไว้เพื่อความยุติธรรมในสังคม **หลักเสียงข้างมาก** การตัดสินใจในระบอบประชาธิปไตยอาศัยเหตุผล การเจรจา และการประนีประนอม หากหาข้อยุติไม่ได้จะทำการลงคะแนนเสียงข้างมากเป็นข้อสรุป แต่ต้องเคารพความคิดเห็นของเสียงข้างน้อยด้วย ระบอบประชาธิปไตยยึดหลักอำนาจของประชาชน เสรีภาพ ความเสมอภาค และการปกครองโดยกฎหมาย เพื่อสร้างความยุติธรรมและความสงบสุขในสังคม (คณะกรรมการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชน, 2558)

จากนิยามและหลักการข้างต้น "ประชาธิปไตย" จึงไม่เพียงหมายถึงการเลือกตั้งเท่านั้น แต่ยังรวมถึงกระบวนการที่ประชาชนมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย การตรวจสอบอำนาจ และการมีเสรีภาพในการแสดงออกในสังคมอีกด้วย (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2557)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พระมหาณรงค์ศักดิ์ วิชิรัมย์ (2558) การพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองของไทย ในระบอบประชาธิปไตยของประชาชน จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตยของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ประชาชนมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตย โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน โดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดด้านหลักสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล รองลงมาคือ ด้านการเสมอภาค และน้อยที่สุดคือ ด้านปกครองตามลำดับ พฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านโดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านการเลือกตั้งรองลงมาคือด้านวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย และน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมทางการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตยตามลำดับการเปรียบเทียบการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนจังหวัดกาญจนบุรีที่ประชาชนมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยรวมแตกต่างกัน ความแตกต่างระหว่างการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนจังหวัดกาญจนบุรีด้านการปกครองตนเอง พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองการปกครอง ในด้านอุดมการณ์ด้านการปกครอง ด้านวิถีชีวิต และด้านการเลือกตั้งแตกต่างกัน ด้านความเสมอภาค พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ในด้านอุดมการณ์ด้านการปกครอง ด้านวิถีชีวิต และด้านการเลือกตั้ง แตกต่างกัน, ด้านสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ในด้านอุดมการณ์ด้านการปกครอง ด้านวิถีชีวิต และ ด้านการเลือกตั้งแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน ได้แก่ ประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัด กาญจนบุรีเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนเชิงเดี่ยว และ การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน มีรายละเอียดดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมาคือเพศชาย จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 20-40 ปี จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 รองลงมาคือ 41- 60 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 อายุ 61 – 70 ปี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุ 71 ปีขึ้นไป จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในต่ำกว่าปริญญาตรีจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 66.0 รองลงมา มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 88 คิดเป็นร้อยละ 29.3กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับปริญญาโท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 - 25,000 บาท จำนวน 227 คน เป็นร้อยละ 75.7 รองลงมารายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 25,001 - 35,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 รองลงมารายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 35,001 - 45,000 บาท จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 45,000 -55,000 บาทจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

ผลการประเมิน การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี

การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีในภาพรวมปรากฏว่าภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 โดยด้านที่ มากที่สุดได้แก่ด้าน**หลักกฎหมาย** อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 รองลงมาได้แก่ ด้านการถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง เฉลี่ย 2.90 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่**หลักเสรีภาพ** อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78

ผลการวิจัยด้านปัจจัยที่มีผลการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี ด้านภาพรวมปรากฏว่าอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 โดยด้านที่ มากที่สุดได้แก่**สถาบันครอบครัว** อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 รองลงมาได้แก่**บทบาทของสื่อมวลชนในการส่งเสริมการพัฒนาความเป็นประชาธิปไตย** อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่**บทบาทของสถาบัน ศาสนา** อยู่ในระดับปานกลางเฉลี่ย 2.90

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี อยู่ในระดับปานกลางอยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยแสดงผลรวม การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีในภาพรวมปรากฏว่า ภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง เฉลี่ย 2.84 โดยด้านที่ มากที่สุดได้แก่ด้าน**หลักกฎหมาย**อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 รองลงมาได้แก่ ด้านการถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่**หลักเสรีภาพ**อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์

สมมติฐานที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัย ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน จำแนกด้วยลักษณะประชากร

สมมติฐานที่ 3 การพัฒนา ความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบ ประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์กับ ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ผลการวิจัยการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อ การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี เป็นเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีในภาพรวมปรากฏว่า ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 โดยด้านที่ มากที่สุดได้แก่ด้าน**หลักกฎหมาย**อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 รองลงมาได้แก่ ด้าน การถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์อยู่ในระดับปานกลางเฉลี่ย 2.90 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่**หลักเสรีภาพ**อยู่ในระดับปานกลางมี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 สอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาณรงค์ ศักดิ์วิจิรัมย์ (2558) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองของไทย ในระบอบประชาธิปไตยของประชาชน จังหวัดชลบุรี ที่พบว่าประชาชนมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน โดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดด้านหลักสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลรองลงมาคือ ด้านการเสมอภาค และน้อยที่สุดคือ ด้านปกครองตามลำดับ พฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านโดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านการเลือกตั้งรองลงมาคือด้านวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย และน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมทางการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตยตามลำดับการเปรียบเทียบการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนจังหวัดกาญจนบุรีที่ประชาชนมีการพัฒนาความรู้ความเข้าใจต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยรวมแตกต่างกัน ความแตกต่างระหว่างการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนจังหวัดกาญจนบุรีด้านการปกครองตนเอง พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองในด้านอุดมการณ์ด้านการปกครอง ด้านวิถีชีวิต และด้านการเลือกตั้งแตกต่างกันด้านความเสมอภาค พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ในด้านอุดมการณ์ ด้านการปกครอง ด้านวิถีชีวิต และด้านการเลือกตั้ง แตกต่างกัน ด้านสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ในด้านอุดมการณ์ด้านการปกครอง ด้านวิถีชีวิต และ ด้านการเลือกตั้งแตกต่างกัน ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี ด้านภาพรวมปรากฏว่าอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 โดยด้านที่ มากที่สุดได้แก่สถาบันครอบครัว อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 รองลงมาได้แก่บทบาทของสื่อมวลชนในการส่งเสริมการพัฒนาค่านิยมประชาธิปไตย อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่บทบาทของสถาบัน ศาสนา อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพงษ์เมธิ ไชยศรีหา (2561) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตยและทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองประชาธิปไตยในเขตเทศบาลเมืองชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ที่พบว่า 1) ความรู้ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตยในเขตเทศบาลเมืองชุมแพ จังหวัด ขอนแก่น ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ ด้านหลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 34.1 ระดับปานกลาง ร้อยละ 41.5 และระดับน้อย ร้อยละ 24.4 ด้านหลักเสรีภาพ ในระดับมาก ร้อยละ 30.8 ระดับ ปานกลาง ร้อยละ 50.9 และระดับน้อย ร้อยละ 18.3 ด้านหลักความเสมอภาค ร้อยละ 35.9 ระดับปานกลาง ร้อยละ 44.8 และระดับน้อย ร้อยละ 19.3 ด้านหลักกฎหมาย ร้อยละ 41.9 ระดับปานกลาง ร้อยละ 36.9 และ ระดับน้อย ร้อยละ 21.2 ด้านหลักเสียงข้างมาก ร้อยละ 53.5 ระดับปานกลาง ร้อยละ 30.5 และระดับน้อย ร้อยละ 16.0 2) ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองประชาธิปไตยในเขตเทศบาล เมืองชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมาก ไปหาน้อย ได้ดังนี้ สถาบันทางการศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$) รองลงมาเป็นสถาบันทางการเมือง ($\bar{X} = 4.54$) สถาบันครอบครัว ($\bar{X} = 4.53$) สื่อสารมวลชน ($\bar{X} = 4.45$) และด้านศาสนา ($\bar{X} = 4.42$) ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของวัณชัย ศิริญาณ และชัยรัตน์ มาสอน (2561) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาพลเมืองตามระบอบประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 21 พบว่าต้องมีหัวใจสำคัญ ของระบอบประชาธิปไตย 5 ประการคือ 1) หลักการอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน 2) หลักสิทธิและเสรีภาพของประชาชน 3) หลักความเสมอภาค 4)

หลักการปกครองโดยกฎหมายและหลักนิติธรรม และ 5) หลักการเสียงข้างมาก (Majority rule) ควบคู่ไปกับการเคารพในสิทธิของเสียงข้างน้อย (Minority Rights) โดยในแต่ละหลักการให้เห็นถึงแนวทางพื้นฐานการปฏิบัติตนของการพัฒนาเป็นพลเมืองที่ดีตามระบอบประชาธิปไตย

การทดสอบสมมติฐานสมมติฐานที่ 1 การพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี อยู่ในระดับปานกลางอยู่ในระดับปานกลาง

ผลการวิจัยแสดงผลรวมการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีในภาพรวมปรากฏว่า ภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง เฉลี่ย 2.84 โดยด้านที่มากที่สุดได้แก่ด้าน**หลักกฎหมาย** อยู่ในระดับปานกลาง เฉลี่ย 2.90 รองลงมาได้แก่ ด้านการถือเสียงข้างมาก เป็นเกณฑ์อยู่ในระดับปานกลาง เฉลี่ย 2.90 และด้านที่น้อยที่สุดได้แก่**หลักเสรีภาพ**อยู่ในระดับปานกลาง เฉลี่ย 2.78 จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์

สมมติฐานที่ 2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน จำแนกด้วยลักษณะประชากร

สมมติฐานข้อที่ 3 การพัฒนา ความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์กับ ปัจจัยที่มีผลต่อ ความรู้ความเข้าใจในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย

การพัฒนาความเข้าใจ ในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรี มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในจังหวัดกาญจนบุรีเป็นเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีการจัดการฝึกอบรมด้านการสื่อสารและผลิต ข้อมูลข่าวสาร อิเล็กทรอนิกส์ ที่สอดคล้องกับการปกครองแบบประชาธิปไตยด้วยการรักษาริธีธรรมของสื่อมวลชน
2. ควรมีการประชาสัมพันธ์เพื่อยกย่องเชิดชู หน่วยงานและบุคคลากรที่เป็นต้นแบบของการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชน
3. การนำนโยบายการพัฒนาความเข้าใจลงไปสู่สังคมทุกระดับ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ทำการวิจัยแบบมีส่วนร่วมกับองค์กรเอกชน ภาคประชาชนเพื่อการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชน
2. ทำการวิจัยรูปแบบการมีส่วนร่วม กับชุมชนเพื่อสร้างการพัฒนาความเข้าใจในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยของประชาชน
3. ทำการวิจัยการลดความรุนแรงและอาชญากรรมในสังคมไทย

เอกสารอ้างอิง

กนก วงษ์ตระหง่าน. (2528). *การเมืองในระบอบประชาธิปไตยไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- คณะกรรมการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชน. (2558). การเมืองไทยในบริบทความเชื่อมโยงกับภาคส่วนอื่น. ใน *สารานุกรมเมืองไทยสำหรับเยาวชน* (เล่มที่ 3, หน้า 11-16). กรุงเทพฯ: คณะอนุกรรมการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชน.
- นิยม เวชกามา. (2562.). รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนชาวสกลนครตามแนวพุทธจิตวิทยา. (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พงษ์เมธิ ไชยศรีหา. (2561). ความรู้ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตยและทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองประชาธิปไตยในเขตเทศบาลเมืองชุมแพ จังหวัดขอนแก่น. *วารสารวิชาการและวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 8(3), 9-23.
- พระมหาณรงค์ศักดิ์ วิชิรัมย์. (2558). การพัฒนาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมทางการเมืองการปกครองของไทย ในระบอบประชาธิปไตยของประชาชน จังหวัดชลบุรี. *วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา*, 9(2), 50-56.
- วัฒนชัย ศิริญาณ และชัยรัตน์ มาสอน. (2561). การพัฒนาพลเมืองตามระบอบประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 21. *รมยสาร*, 16(1), 155-182.
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2557). *การพัฒนาการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

การพัฒนาสมรรถนะด้านดิจิทัลของข้าราชการและพนักงานสรรพสามิต
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Digital Competency management of Officer and Personnel attached to Three Southern
border Provinces Excise department

มาริษา สักคุณี

Marisa Sukkune

นักวิชาการสรรพสามิตชำนาญการ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่นราธิวาส สาขาสุโขทัย-ลก

Excise expert, Narathiwat Area Excise Office Su-ngai Kolok Branch

E-mail: mayzer4444@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 4 ประการ 1) เพื่อประเมินระดับของสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการ และพนักงานสรรพสามิตสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อ การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและพนักงานสรรพสามิต เมื่อจำแนกด้วยลักษณะ ประชากร 3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ ระหว่างการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลกับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนา สมรรถนะทางดิจิทัลของข้าราชการและ พนักงานสำนักงานสรรพสามิต 4) เพื่อพยากรณ์การพัฒนาสมรรถนะ ทางดิจิทัลข้าราชการและพนักงาน

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 250 คน ได้แก่ข้าราชการและ พนักงาน สำนักงานสรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที การวิเคราะห์ความ แปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และสมการถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย (1) ด้านระดับของสมรรถนะทางดิจิทัลของข้าราชการ และพนักงานสรรพสามิตสำนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการ พัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต เมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากรด้านอายุราชการ ระดับการศึกษา สถานภาพ และตำแหน่ง และ (3) ด้านการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 (4) ปัจจัยที่มีผลการพัฒนาสามารถพยากรณ์การจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัล สามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 18.3

คำสำคัญ: การพัฒนาสมรรถนะ ทักษะด้านดิจิทัล ข้าราชการและพนักงานสรรพสามิต สามจังหวัดชายแดน ภาคใต้

Abstract

Digital Competency management of Officer and Personnel attached to Three Southern border Provinces Excise department

This research aimed (1) to explore digital competency management of officer and Personnel attached to Three Southern border Provinces Excise department. (2) to compared digital competency management of officer and Personnel via demographic factors. (3) to explain correlation between digital competency management of officer and Personnel with affecting factors of digital competency management of officer and Personnel. (4) to forecast digital competency management of officer and Personnel by affecting factors of digital competency management.

This was quantitative approached, sample were 250 officer and Personnel attached to Three Southern border Provinces Excise department. Questionnaires was data gathering tools. Analytical Statistics were percentages mean standard deviation T test One-way ANOVA and Pearson's Multiple Regression.

The Findings were as follows; (1) digital competency management of officer and Personnel attached to Three Southern border Provinces Excise department was high level. (2) digital competency management of officer and Personnel via demographic factors were significant different via demographic factors at .05 statistical factors. (3) there was positive significant correlation between digital competency management of officer and Personnel with affecting factors of digital competency management at .01level (4) Affecting factors of digital competency management could forecast digital competency management of officer and Personnel at 18.3 percent.

Keywords: Competency Development, Digital Skills, Civil Servants and Excise Employees, Three Southern Border Provinces

บทนำ

การพัฒนาระบบการปฏิบัติงานของราชการไทยได้พัฒนามาตลอดจนกระทั่งได้มีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการ ครั้งแรกในปีพ.ศ.2508 เริ่มจากการให้บริการสื่อสารให้กับหน่วยงานในสังกัดของรัฐบาล และได้พัฒนา ตามแนวนโยบายและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง จนมาถึงปัจจุบันเทคโนโลยีได้มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของประชากรและดำเนินงานของภาครัฐและภาคธุรกิจ รวมทั้งภาคประชาสังคมทุก ๆ องค์กร เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง รัฐบาลได้กำหนด Thailand 4.0 หรือ ประเทศไทย 4.0 โมเดลเป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย หรือ โมเดลพัฒนา เศรษฐกิจของรัฐบาล ภายใต้การนำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่เข้ามาบริหารประเทศบนวิสัยทัศน์ที่ว่า “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” ที่มีภารกิจสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศด้านต่าง ๆ เพื่อปรับแก้ จัดระบบ ปรับทิศทาง และสร้างหนทางพัฒนาประเทศให้เจริญสามารถรับมือกับโอกาสและภัยคุกคามแบบใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างเร็วรุนแรงในศตวรรษที่ 21 ได้ขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เป็น วิสัยทัศน์เชิงนโยบายที่เปลี่ยนเศรษฐกิจแบบเดิมไปสู่

เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ประเทศไทยตกอยู่ช่วงรายได้ปานกลางมาเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว ในขณะที่ทั่วโลกมีการแข่งขันที่สูงขึ้น ประเทศไทยจึงต้องพัฒนาในด้านต่าง ๆ เพื่อรองรับการเข้าสู่ยุค Thailand 4.0 เพื่อพัฒนาเข้าสู่การเป็นกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง ปัจจุบันประเทศไทยยังคงติดอยู่ในโมเดลเศรษฐกิจ แบบ “ทำมาก ได้น้อย” จึงต้องการปรับเปลี่ยนเป็น “ทำน้อย ได้มาก” ก็จะต้องเปลี่ยนจาก การบริหารจัดการแบบดั้งเดิมโดย พัฒนาเข้าสู่การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเข้าใช้ในการจัดการภาครัฐ ที่ขับเคลื่อนโดยข้าราชการ (กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง, <https://km.mof.go.th/th/detail/2019-08-14-10-50-16/2019-03-04-11-06-56>) สำหรับข้าราชการ ผู้ขับเคลื่อนนโยบาย ต้องได้รับการพัฒนาให้เกิดสมรรถนะทางเทคโนโลยี ดิจิทัล โดย หน่วยงานต้นสังกัด เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่จะต้องพัฒนาไปสู่ความเป็นรัฐบาลดิจิทัลประกอบด้วย 8 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านระเบียบกฎหมายที่สอดคล้องต่อการพัฒนาทักษะดิจิทัล ด้านนโยบาย/ยุทธศาสตร์ระดับประเทศ ด้านทิศทาง/ นโยบายของผู้บริหารระดับสูงด้านทัศนคติต่อการพัฒนาทักษะดิจิทัลของผู้บังคับบัญชา ด้านวัฒนธรรมของหน่วยงาน ด้านศักยภาพของบุคลากร ด้านความทันสมัยของอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และด้านเสถียรภาพของเครือข่ายไร้สาย ส่วนผลของการจัดการพัฒนา ประกอบด้วย การรู้ดิจิทัล (Digital Literacy) หมายถึง การมีสมรรถนะในการเข้าถึง ค้นหา คัดกรอง วิเคราะห์ สังเคราะห์ จัดการ ประยุกต์ใช้สื่อสาร สร้าง แบ่งปัน การติดตามข้อมูลสารสนเทศและเนื้อหา (Content Media) ได้อย่างเหมาะสม ไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น มีความรับผิดชอบ ปลอดภัย มีมารยาท ไม่ละเมิดกฎหมาย

กรมสรรพสามิตกระทรวงการคลัง มีนโยบายการพัฒนาการบริหารงานบุคคลที่รับผิดชอบโดยสำนักบริหารทรัพยากรบุคคล ที่เป็นหน่วยงานหลักในการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยแปลงความเป็นนามธรรมของนโยบายไปสู่โครงการตามหลักเกณฑ์ และแผนงาน/โครงการพัฒนาบุคลากร ปงบประมาณ พ.ศ. 2565 มีนโยบายพัฒนาทางด้านดิจิทัลให้แก่ข้าราชการและบุคลากรภาครัฐ เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี มีความพร้อมที่จะปฏิบัติงานตามบทบาทและพฤติกรรมที่คาดหวังในบริบทของการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัล และสามารถนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด (กรมสรรพสามิต, 2564)

สำนักงานสรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดนราธิวาส เป็นจังหวัดชายแดน ที่มีสถานะทางเศรษฐกิจดีเนื่องจากมีการค้าชายชายแดนและมีการท่องเที่ยว จากนักท่องเที่ยวจากประเทศเพื่อนบ้านนิยมเข้ามาท่องเที่ยวจำนวนมาก ทำให้สำนักงานสรรพสามิต ต้องทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะภาษาและเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นประจำในการปฏิบัติราชการ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาบุคลากรโดยใช้สมรรถนะหลัก เพื่อเป็นการศึกษาแนวทางการพัฒนาบุคลากรและการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรด้านดิจิทัล ในการตอบสนองความต้องการของกรมสรรพสามิตเพื่อเป็นการขับเคลื่อน และมุ่งเน้นให้บุคลากรมีสมรรถนะสูง มีความสามารถ มีทักษะ และทัศนคติในการทำงานที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทำให้ปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพส่งผลลัพธ์ที่ดีต่อองค์กรและส่วนรวม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินระดับของสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงานสรรพสามิตสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อ การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของข้าราชการและพนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัล กับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของข้าราชการและพนักงานสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

4. เพื่อพยากรณ์การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลข้าราชการและพนักงานสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัล

แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะแนวคิดสมรรถนะถูกนำมาใช้ในการบริหารงานทรัพยากรมนุษย์ในปัจจุบันอย่างแพร่หลาย และมุ่งเน้นที่การพัฒนาบุคลากรตามแนวสมรรถนะ ตามที่ Boyatzis, R. E. (1982) กล่าวว่าสมรรถนะในที่นี้หมายถึงคุณลักษณะที่อยู่ภายในบุคคล เช่น แรงจูงใจ คุณลักษณะ ทักษะ มโนทัศน์ต่อตนเอง บทบาททางสังคม และความรู้ที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานและความสำเร็จขององค์การ สมรรถนะนี้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ประเภทตาม McClelland, D.C. (1993) คือ สมรรถนะพื้นฐาน และสมรรถนะที่แยกความแตกต่าง กล่าวคือ สมรรถนะพื้นฐานคือ ความรู้หรือทักษะที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานทุกคน ในขณะที่สมรรถนะที่แยกความแตกต่างเน้นไปที่ปัจจัยที่ทำให้ผู้ที่มีสมรรถนะดีมีผลต่องานในระดับที่ดีกว่าผู้ที่มีสมรรถนะปานกลาง การสำรวจสมรรถนะสามารถแบ่งออกเป็น 3 มุมมอง คือ ความรู้ (Knowledge), ทักษะ (Skill), และการกระทำ (Action) การนำแนวคิดนี้มาปรับใช้ในการบริหารงานทรัพยากรมนุษย์ช่วยให้องค์การประสบความสำเร็จในการแข่งขันในยุคปัจจุบันที่เน้นการแข่งขันทางบุคลากรมากขึ้นในทุกๆ ด้านของธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน

เมื่อพิจารณาตามมุมมองสมรรถนะ แบ่งออกเป็น 3 มุมมอง ได้แก่ K-S-A

K: ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ข้อมูลที่มาจากการศึกษา การอบรม การสนทนา และประสบการณ์ ที่สร้างเข้าใจและความรู้ในระดับต่าง ๆ

S: ทักษะ (Skills) หมายถึง การพัฒนาและฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกเพื่อให้เกิดขึ้น ทักษะแบ่งเป็น 2 ด้าน: 1. ทักษะด้านการบริหาร/จัดการ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบริหารควบคุมงานและการจัดการเพื่อให้มีประสิทธิภาพ 2. ทักษะด้านเทคนิคเฉพาะงาน ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในการทำงานในสายงานหรือกลุ่มงานที่แตกต่างกัน

A: คุณลักษณะส่วนบุคคล (Attributes) หมายถึง ความคิด ความรู้สึก เจตคติ แรงจูงใจ และความต้องการส่วนบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งที่ติดตัวมาและมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล คุณลักษณะบุคคลแบ่งออกเป็น 3 ด้าน: 1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง 2. บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล 3. แรงจูงใจและเจตคติ

2. แนวคิดและทฤษฎีการจัดการ

Bateman, S.T. & Snell, S. (2009) ได้สรุปแนวการจัดการพื้นฐาน 4 ด้าน คือ P-O-L-C ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) คือ เป็นกระบวนการที่มอบหมายแผนงานและกลยุทธ์จากการตัดสินใจของระดับบริหารเพื่อกำหนดเป้าหมายและวางแผนการดำเนินงานกิจกรรมที่ต้องทำทั้งในระดับบริหารสูงสุด ระดับกลาง ระดับฝ่าย แผนก และระดับปฏิบัติการ

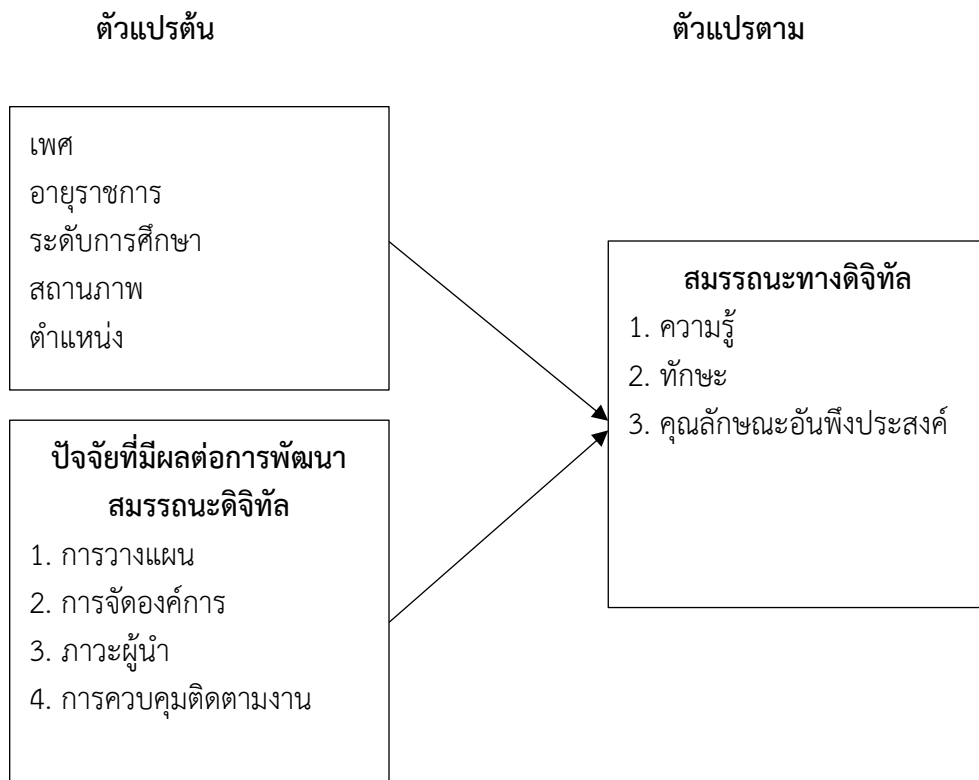
2. การจัดองค์การ (Organizing) คือ การจัดทำองค์การให้มีชีวิตและไม่หยุดนิ่ง โดยการกำหนดโครงสร้างขององค์การ การประชุมและการประสานงานที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรมนุษย์ การเงิน โครงสร้างทางกายภาพ และข้อมูลอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ รวมถึงการดึงดูดบุคลากร จัดสรรงาน มอบหมายงาน และจัดสรรทรัพยากรให้เพียงพอ

3. การนำ (Leading) คือ ความสามารถของผู้บริหารในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พนักงานมีประสิทธิภาพในการทำงาน โดยการสร้างแรงจูงใจ การสื่อสารทั้งระดับบุคคลและกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือให้พนักงานสามารถทำงานได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

4. การควบคุม (Controlling) คือ เป็นหน้าที่ของผู้บริหารในการกำกับดูแลและควบคุมแผนงานว่าได้ตามผลลัพธ์ที่วางแผนไว้หรือไม่ และสามารถปรับเปลี่ยนแผนได้เมื่อผลงานไม่เป็นไปตามเป้าหมาย การควบคุมนี้เป็นกระบวนการสำคัญ ที่จะประเมินผลและให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณภาพและความปลอดภัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสมรรถนะด้านดิจิทัลของข้าราชการและพนักงานสรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยได้บูรณาการแนวคิดของ Bateman, S.T. & Snell, S. (2009) เกี่ยวกับการจัดการพื้นฐาน 4 ด้าน คือ P-O-L-C ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร ภาวะผู้นำ และการควบคุมติดตามงาน และศึกษาแนวคิดของ McClelland, D.C. เกี่ยวกับรูปแบบของสมรรถนะในการปฏิบัติงาน ได้แก่ ด้านความรู้ด้านทักษะ และด้านทัศนคติ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ข้าราชการและพนักงานสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมทั้งสิ้น 665 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ข้าราชการและพนักงาน สำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวม 250 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากกลุ่มประชากรโดยมีขั้นตอนดังนี้

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรการคำนวณของ Yamane, T. (1973) จากจำนวนประชากรทั้งหมด 665 คน เพื่อหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ค่าระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และให้มีค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม (e) 0.05 ซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 250 โดยมีวิธีการคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

e = ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (0.05) หรือ 5%

แทนค่า ขนาดของประชากรที่ศึกษามีจำนวน 665 คน ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่าง คือ

$$n = \frac{665}{1+665(0.05)^2}$$

$$n = \frac{665}{1+1.663}$$

$$n = \frac{665}{2.663}$$

$$n = 249.72$$

ดังนั้น เพื่อให้ได้ตัวเลขเป็นจำนวนเต็ม ผู้วิจัยจึงกำหนดให้จำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 250 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือวัด คือ แบบสอบถาม เพื่อทำการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นข้าราชการและพนักงานสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 250 คน โดยได้ออกแบบเครื่องมือการวิจัยดังกล่าวโดยใช้แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งปรับจากเครื่องมือการวิจัยในลักษณะเดียวกัน เพื่อให้ได้คำถามที่มีความสอดคล้องกับบริบทขององค์กรที่ศึกษามากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้ว ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 250 ชุด แล้วส่งให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามด้วยตนเองและติดตาม ทวงถาม จนได้แบบสอบถามกลับมาครบทั้ง 250 ชุด พร้อมตรวจสอบความครบถ้วน ถูกต้องของแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนทั้ง 250 ชุด บันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามในการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาแปลงรหัสตัวเลข (Code) และสร้างตัวแปร แล้วบันทึกลงโปรแกรมเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการวิเคราะห์ค่าที่การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันและสมการถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย

สรุปผลการศึกษาเชิงพรรณนา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุราชการ ระดับการศึกษา สถานภาพ และตำแหน่ง มีรายละเอียดดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 157คน คิดเป็นร้อยละ 59.4 รองลงมาคือ เพศชายจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 40.6

อายุราชการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มี อายุราชการ 6-10 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 รองลงมาคือ 1-5 ปีขึ้นไปจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 30.4 รองลงมา อายุราชการ 11 – 20 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อายุราชการมากกว่า 21ปี ขึ้นไปจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 180คน คิดเป็นร้อยละ 72.0 รองลงมาระดับปริญญาโท จำนวน 38คนคิดเป็นร้อยละ 15.2 ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 32 คิดเป็นร้อยละ 12.8

สถานภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นข้าราชการจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 รองลงมาลูกจ้างจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6 และ พนักงานราชการจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4 ตามลำดับ

ตำแหน่ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีตำแหน่ง จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6รองลงมา ข้าราชการ จำนวน 33คน คิดเป็นร้อยละ 13.2 รองลงมาชำนาญการ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4 และ อื่นๆ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4 ตามลำดับ

ผลการวิจัยด้านการจัดการ

การจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย = 4.33 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ด้านความรู้ อยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย = 4.39 รองลงมาคือด้านทักษะด้านสมรรถนะหลักมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ = 4.34 รองลงมาคือ ด้านสมรรถนะหลักด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.33 และ ด้านสมรรถนะตามสายงานหน่วยงานอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.90 ตามลำดับ

ผลการวิจัยด้านปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการการพัฒนาสมรรถนะ

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวม = 4.4 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุด ตามเกณฑ์การประเมินพบว่า ข้อ 3 การโน้มน้าว อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.54 รองลงมาคือ ข้อ 1. การวางแผน อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.40 และ.การควบคุมและติดตามผลอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.40 ตามลำดับด้านน้อยที่สุดการจัดองค์การอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.29

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.33 จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ อยู่ในระดับมาก

สมมติฐานที่ 2 การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 เมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากรด้าน อายุราชการ สถานภาพ ตำแหน่ง ระดับการศึกษา จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 จากผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่า การจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและพนักงานสรรพสามิต มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงานสรรพสามิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การทดสอบสมมติฐานที่ 4 สรุปว่า ปัจจัยที่มีผลการพัฒนาสามารถพยากรณ์ การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลข้าราชการและพนักงาน สำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ สามารถพยากรณ์การพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลข้าราชการและพนักงานสำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ร้อยละ 18.3 ไม่เกินร้อยละสามสิบส่วนที่เหลือเป็นปัจจัยอื่น ๆ ยอมรับสมมติฐานศูนย์

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า การจัดการการพัฒนาสามารถพยากรณ์การจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัล ข้าราชการและพนักงาน สำนักงานสรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.30 ด้านความรู้อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.39 รองลงมาคือด้านทักษะด้านสมรรถนะหลัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ = 4.34 รองลงมาคือด้านสมรรถนะหลักด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.33 และด้านสมรรถนะตามสายงานหน่วยงานอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.90 ตามลำดับสอดคล้องกับงานของ ญัฐกุล ภูกลาง (2561) ด้านควรมีการส่งเสริมให้บุคลากรเข้าร่วมอบรมสัมมนาเพื่อนำมาพัฒนาการทำงานตามตำแหน่งหน้าที่เนื่องจากบุคลากรยังต้องการการเรียนรู้ทางดิจิทัลเพื่อก้าวให้ทันการเปลี่ยนแปลง และสอดคล้องกับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพด้านปัจจัยที่มีผลต่อด้านการศึกษาเพื่อการพัฒนาบุคลากรรองรับการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคดิจิทัลด้านที่น้อยที่สุดการจัดการศึกษา ด้วยหลัก STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematic ค่าเฉลี่ยที่ 3.73 อยู่ในระดับมากและสอดคล้องกับ ัญญารัตน์ พรหมสุทธิ (2564) นำเสนอการพัฒนาสมรรถนะทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับยุคประเทศไทย 4.0 ตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้เป็น “ประเทศไทย 4.0” ในด้านด้านความรู้ (Knowledge) คือ ความรู้เฉพาะด้านของบุคคลด้านทักษะ (Skill) คือ สิ่งที่ต้องการให้ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดจากการฝึกปฏิบัติเป็นประจำจนเกิดความชำนาญ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Attribute) คือ ทักษะคิด ค่านิยม และความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเองหรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็นด้านบุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล (Traits) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้นและด้านแรงจูงใจ (Motives)

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของข้าราชการและพนักงาน สรรพสามิตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวม = 4.4 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมินพบว่า ข้อ 3 การโน้มน้าวอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.54 รองลงมาคือ ข้อ 1. การวางแผนอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.40 และการควบคุมและติดตามผลอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.40 ตามลำดับ ด้านน้อยที่สุดการจัดองค์การอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.29 สอดคล้องกับธนาภรณ์ บุญทอง (2556) ในด้านด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านทัศนคติ ด้านบุคลิกลักษณะประจำตัวบุคคล และด้านแรงจูงใจ และงานของโสมวลี ชยามฤต (2564) ในการที่องค์กรต้องกำหนดค่านิยมให้มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจที่เหมาะสม กับการขับเคลื่อนเพื่อรองรับยุคดิจิทัล แล้วนำค่านิยมดังกล่าวมาจัดทำเป็นแนวทางหรือรากฐานในการ สร้างพฤติกรรมที่ดีของบุคลากรของทุกคนในองค์การจนกลายเป็นวัฒนธรรมขององค์การ ความสามารถที่

จะเรียนรู้และอยู่ร่วมกับเทคโนโลยีใหม่ๆ โดยองค์การภาครัฐและเอกชนต้องช่วย ส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะของบุคลากรให้ตรงกับงานในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับยุค ดิจิทัล องค์ความรู้จากงานวิจัยนี้สามารถนำมาพัฒนาทักษะการทำงานให้เหมาะสมในยุคดิจิทัลให้ ได้รับผลสำเร็จ โดยพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีทักษะ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ ก้าวทันความทันสมัย

สรุป

การพัฒนาสมรรถนะด้านดิจิทัลของข้าราชการมีความสำคัญอย่างมากในสมัยปัจจุบัน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและการใช้งานข้อมูลอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ข้าราชการทุกคนต้องการพัฒนาความรู้ และทักษะด้านดิจิทัลเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการทำงาน การพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลต้องเริ่มต้นการศึกษาและการพัฒนาตนเองในด้านดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง มุ่งมั่นที่จะเรียนรู้และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง การมีโอกาสดึงปฏิบัตินงานในโครงการที่เกี่ยวข้องกับดิจิทัลจะช่วยให้ข้าราชการได้รับประสบการณ์และความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือดิจิทัลต่าง ๆ อย่างแท้จริง และนำความรู้และทักษะด้านดิจิทัลมาใช้ในการปฏิบัติงานจริง รวมถึงตัวผู้นำองค์กร ผู้นำสามารถเป็นตัวอย่างในการใช้เทคโนโลยีและดิจิทัลในการทำงานอย่างเหมาะสม และสร้างวัฒนธรรมที่สนับสนุนการพัฒนาด้านดิจิทัลขององค์กร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยด้านการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและ พนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ด้านบุคลิกลักษณะ อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ยรองลงมาได้แก่ด้านแรงจูงใจในองค์กรสู่การเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล อยู่ในระดับมากด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ ด้านความรู้อยู่ในระดับมาก แสดงว่าความรู้ทางด้านดิจิทัลของข้าราชการต้องได้รับการพัฒนา จากการศึกษาและการฝึกอบรมและการสร้างแรงจูงใจจากการให้รางวัลหรือการให้ดูฉบับตร เชิดชู เพื่อเป็นแรงจูงใจ

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการการพัฒนาสมรรถนะทางดิจิทัลของ ข้าราชการและพนักงาน สรรพสามิต สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ด้านการควบคุมและติดตามผลการปฏิบัติ ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ด้านการจัดองค์การ กรมสรรพสามิตควรจะนำผลการวิจัยไปแสวงหาทางพัฒนาโครงสร้าง และการจัดองค์การให้เหมาะสม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีการจัดการฝึกอบรมด้านการสื่อสารและผลิต ข้อมูลข่าวสาร อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาบุคลากรของกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง

2. ควรมีการประชาสัมพันธ์เพื่อยกย่องเชิดชู หน่วยงานและบุคลากรที่ได้รับรางวัล

3. การนำนโยบายการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการ ลงไปสู่หน่วยงานระดับกองและแผนก เพื่อสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติราชการ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ทำการวิจัยแบบมีส่วนร่วมกับข้าราชการและ บุคลากรของกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง เพื่อการพัฒนาสมรรถนะในภาพรวม

2. ทำการวิจัยรูปแบบการพัฒนาคุณภาพความรู้ทางด้านดิจิทัล

3. ทำการวิจัยรูปแบบการพัฒนา ศักยภาพ ของข้าราชการและบุคลากร เพื่อรองรับการเปลี่ยนผ่านสู่ยุคดิจิทัล

เอกสารอ้างอิง

- กรมสรรพสามิต. (2564). *แผนกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคล 5 ปี (พ.ศ.2564-2569)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักบริหารทรัพยากรบุคคล กรมสรรพสามิต.
- กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง. (2560). *Thailand 4.0*. เข้าถึงได้จาก <https://km.mof.go.th/th/detail/2019-08-14-10-50-16/2019-03-04-11-06-56>.
- ณัฐกุล ภูกลาง. (2561). *การพัฒนาศักยภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปในมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. (รายงานการวิจัย). มหาสารคาม: คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ธนาภรณ์ บุญทอง. (2556). *การพัฒนาศักยภาพในการทำงานของบุคลากร: กรณีศึกษา กองสถานที่ ยานพาหนะ และรักษาความปลอดภัย สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี*. (การค้นคว้าอิสระรัฐ ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธัญญารัตน์ พรหมสุทธิ. (2564). การพัฒนาสมรรถนะทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับยุคประเทศไทย 4.0. *วารสาร วิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง*, 10(1), 228-243.
- โสมวลี ชยามฤต. (2564). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับยุคดิจิทัลขององค์การภาครัฐและเอกชน. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์*, 4(1), หน้า 38-50.
- Bateman, S.T. & Snell, S. (2009). *Management: leading & collaborating in a competitive world*. Boston: McGraw-Hill
- Boyatzis, R. E. (1982). *The competent manager: A model of effective performance*. New York: John Wiley and Sons Inc.
- McClelland, D.C. (1993). *Test for competence rather than for intelligence*. *American Psychologist*.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: an introductory analysis*. (3rd ed). New York: Harper and Row.

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติด
เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project

Prachuap Khiri Khan Prison

โกศล ศุภกิจเดชา¹ วรสิทธิ์ เจริญพุ่ม²

Kosol Supakijdacha¹ Vorsit Charoenputh²

นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต¹ อาจารย์²

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Master of Public Administration student¹, lecturer²

College of Management Innovation, Rajamangala University of Technology Rattanakosin

E – Mail: kosolsupakijdacha@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อประเมินประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ (2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล และ (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำไปปฏิบัติกับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติด การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังที่ต้องโทษคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 312 คน ใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูล และใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิเคราะห์พบว่า (1) ด้านประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำไปปฏิบัติ พบว่า อยู่ในระดับมาก (2) ด้านการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำไปปฏิบัติกับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวก ในระดับต่ำจนถึงระดับ ค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อน คดียาเสพติด

Abstract

The purpose of this research were to 1) explore effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuabkirikhan Prison 2) compare attitude of respondent toward effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuabkirikhan Prison via demographic factors. 3) explain correlation between effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuabkirikhan Prison with critical success factors. This was quantitative approached; sample were 312 drug and narcotics prisoner of Prachuabkirikhan Prison.

Analytical statistics were percentages standard deviation mean t test ANOVA and Pearson correlation. Major results were 1) effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuabkirikhan Prison was high level. 2) attitude of respondent toward effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuabkirikhan Prison via demographic factors were significant difference. 3) correlation between effectiveness of Drug and Narcotics recidivism Project Prachuabkirikhan Prison with critical success factors with were positive statistical correlation.

Keywords: Effectiveness, Prevention of Recidivism, Narcotics

บทนำ

ปัญหาด้านยาเสพติดถือเป็นปัญหาที่ทำลายความมั่นคงและเป็นปัญหาสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เนื่องจากมีผลกระทบต่อประชาชนในประเทศโดยเฉพาะ เช่น การสูญเสียกำลังงานในการจ้างงานเนื่องจากประสิทธิภาพการทำงานที่ต่ำกว่ามาตรฐานของผู้ติดยาเสพติด และการสูญเสียงบประมาณของภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหานี้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อพัฒนาของประเทศ ดังนั้น ภาครัฐจึงจำเป็นต้องพิจารณาและดำเนินนโยบายในการป้องกันยาเสพติดอย่างเร่งด่วน โดยการให้ความสำคัญกับการเข้าถึงข้อมูลและการศึกษา เพื่อลดโอกาสในการติดยาเสพติด รวมถึงการปรับปรุงระบบโทษทางอาญาและการให้การช่วยเหลือผู้ต้องขังที่พ้นโทษ เพื่อลดโอกาสในการกลับมากระทำความผิดอีกครั้งในเรื่องยาเสพติด นอกจากนี้ ยังควรมีการเสริมสร้างความเชื่อมั่นในการจ้างงานและการเข้าถึงโอกาสในการทำงานสำหรับผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ในระดับที่จะช่วยลดความเสี่ยงในการกลับมากระทำความผิดในคดียาเสพติดอีกครั้ง ในทางเดียวกัน การระงับการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจะช่วยเพิ่มความปลอดภัยและความมั่นคงให้กับสังคมและประเทศชาติในระยะยาว

ในปัจจุบันมีผู้ต้องโทษถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ทัณฑสถาน จำนวน 284,8560 คน ซึ่งในเรือนจำนี้เป็นผู้ต้องคดีเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวน 208,896 คน คิดเป็นร้อยละ 73.41 (ข้อมูล ณ วันที่ 1 เมษายน 2567) ของจำนวนผู้ต้องขังทั้งหมดที่มีอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถานของประเทศไทย ซึ่งผู้ต้องคดียาเสพติดส่วนมากจะเป็นผู้ที่ต้องคดีหลายครั้ง (กรมราชทัณฑ์, 2567)

เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นหน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค ภายใต้การดูแลของกรมราชทัณฑ์ มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษไม่เกิน 15 ปี โดยไม่จำกัดประเภทความผิด นอกจากนี้ยังมีภาระหน้าที่ในการพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขัง เพื่อให้พวกเขากลับมาเป็นสมาชิกที่ดีในสังคม และไม่มีอาการกลับมากระทำความผิดอีก โดยใช้แผนปฏิบัติการตามนโยบายของกรมราชทัณฑ์ โดยการให้การศึกษ การฝึกวิชาชีพ ส่งเสริมการมีงานทำ และใช้วิธีการลดโทษและการพักโทษ เพื่อลดความเสี่ยงในการกลับมากระทำความผิดซ้ำ

จำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในปัจจุบันมีทั้งหมด 1,864 คน โดยมีผู้ต้องขังที่ต้องคดียาเสพติดจำนวน 1,407 คน ซึ่งเป็นร้อยละ 75.48 ของจำนวนผู้ต้องขังทั้งหมด (กรมราชทัณฑ์, 2567) การจัดการปัญหานี้จึงเป็นสิ่งสำคัญในการบริหารงานราชทัณฑ์ ทั้งในการควบคุมและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขัง โดยการสร้างแผนป้องกันการกลับมากระทำความผิดอีกครั้งให้มีประสิทธิภาพ จะช่วยลดความเสี่ยงและให้ประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศจึงเป็นที่มาของการศึกษาถึงประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติกับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานการวิจัย

1. ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมาก
2. ผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่างกัน จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล
3. ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำโครงการไปปฏิบัติ เป็นเชิงบวก

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ครอบคลุมการศึกษาประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติโดย จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

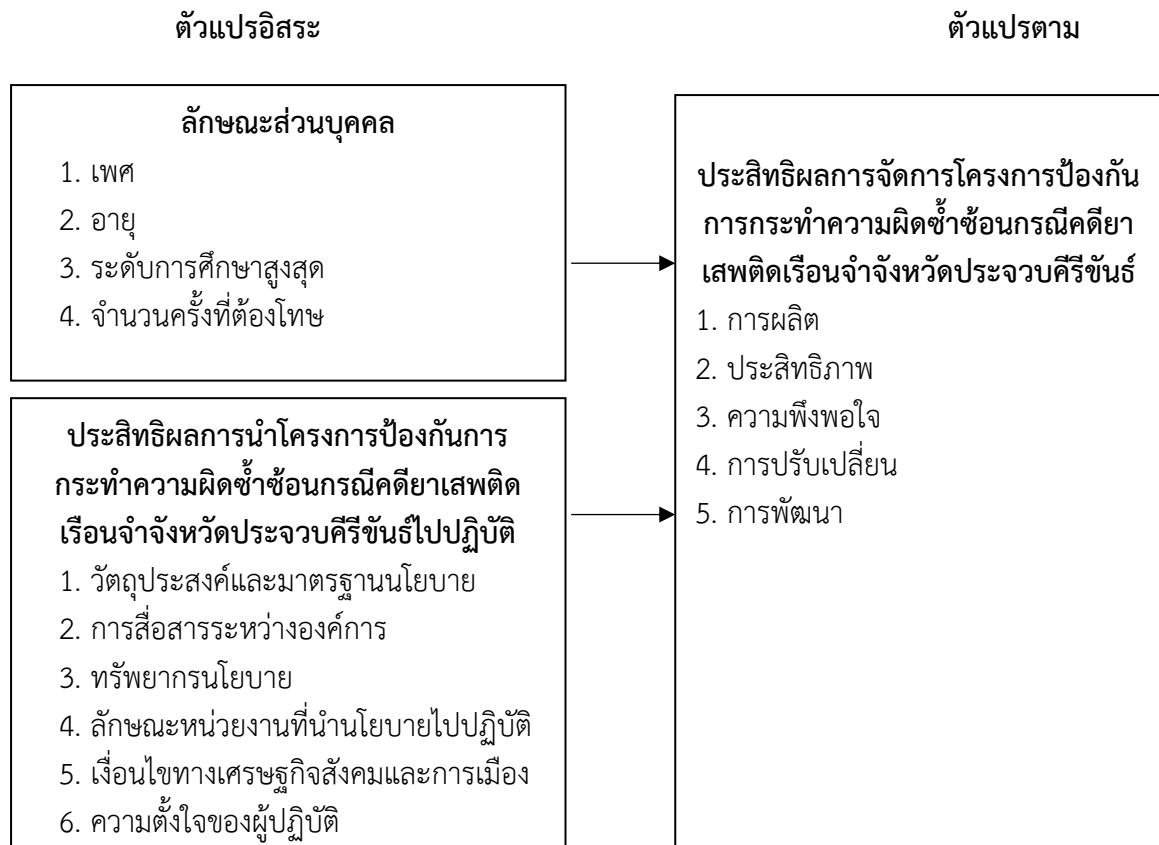
ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ตัวแปรด้านลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และจำนวนครั้งที่ต้องโทษ และตัวแปรด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ วัตถุประสงค์และ มาตรฐานนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กร ทรัพยากรนโยบาย ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ทักษะของผู้ปฏิบัติ

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งประกอบด้วย 1. การผลิต คือ ผู้ต้องขังที่ผ่านการพัฒนาพฤติกรรมเสียของโครงการที่เรือนจำนำมาใช้ไม่กลับมาต้องคดีอีก 2. ประสิทธิภาพ คือ การดำเนินโครงการในการป้องกันการกลับมากระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดของผู้ต้องขังมีการนำทรัพยากรต่างๆมาใช้อย่างคุ้มค่า ได้แก่ การใช้ทุน บุคลากร เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ มาใช้ในการดำเนินโครงการโดยมีประสิทธิผล 3. ความพึงพอใจ คือ การดำเนินโครงการที่มีความสำเร็จ สอดคล้องกับความเห็นของประชาชนในการป้องกันการกลับไปต้องคดีของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 4. การปรับเปลี่ยน คือ โครงการสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ ปรับประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ และ 5. การพัฒนา คือ โครงการมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทั้งจากสถานการณ์ภายนอกและสถานการณ์ภายใน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติด เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์” ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ มาเป็นพื้นฐานและแนวทางในการศึกษา โดยศึกษาแนวคิดของ Van Meter, D. S., & Van Horn, C. E. (1975) เกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ และศึกษาแนวคิดของ James L. Gibson, John M. Lvancevich, James H. Donnelly, JR., Robert Konopaske (2013) แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลมากำหนดกรอบแนวคิด ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรในการวิจัยคือ ผู้ต้องขังที่ต้องโทษคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 1,407 ราย คือ

ลำดับที่	แดนคุมขัง	จำนวนผู้ต้องขัง
1	แดน 1	327
2	แดน 2	507
3	แดน 3	312
4	แดน 4	64
5	แดนหญิง	197
	รวม	1,407

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 312 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ต้องขังคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้ง 5 แดน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการศึกษา คำนวณได้จากตัวแทนผู้ต้องขังคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้ง 5 แแดน ด้วยสูตรทาร์ ยามาเน่ (Yamane) โดยใช้ค่าระดับความคลาดเคลื่อน 0.05 การศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิอย่างเป็นสัดส่วน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งเป็นคำถาม ชนิดปลายปิด สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1 แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเป็นข้อมูลคุณลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และจำนวนครั้งที่ต้องโทษ มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ตัวแปรด้านการนโยบายไปปฏิบัติได้แก่ วัตถุประสงค์และ มาตรฐานนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์การ ทรัพยากรนโยบาย ลักษณะหน่วยงาน ที่นโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ทักษะของผู้ปฏิบัติ โดยเป็นคำถามประเภทปลายปิด (Close Form) ให้ผู้ถูกถามเลือกตอบ

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลในการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อน กรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งประกอบด้วย 1. การผลิต 2. ประสิทธิภาพ 3. ความพึงพอใจ 4. การปรับเปลี่ยน 5. การพัฒนา โดยเป็นคำถามประเภทปลายปิด (Close Form) ให้ผู้ถูกถามเลือกตอบ

ทั้งนี้ ข้อคำถามทั้งหมดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale) จำนวน 48 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้ง 5 แแดน ที่ส่งคืนมาให้ผู้ศึกษาโดยตรง

2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารหนังสือ ตำรา บทความ บริการค้นหาข้อมูลภายใต้เครือข่ายอินเทอร์เน็ต และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติด

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลและตรวจสอบ ความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา ทั้งหมด มาเข้ารหัส (Coding) แล้วนำไปวิเคราะห์ประเมินผลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปช่วยในการ วิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการวิเคราะห์ ค่าที่การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันและสมการถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุราชการ ระดับการศึกษาสูงสุด และจำนวนครั้งที่เคยต้องโทษ มีรายละเอียดดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 86.20 รองลงมาคือ เพศหญิง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 13.80

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง อายุระหว่าง 26 – 35 ปี จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 43.90 อายุระหว่าง 36 – 45 ปี จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 35.90 อายุระหว่าง 46 – 55 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 13.80 อายุระหว่าง 18 – 25 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 4.20 และอายุระหว่าง 56 – 65 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 ตามลำดับ

ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 32.40 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 ผู้ไม่รู้หนังสือ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90 ระดับชั้นปริญญาตรี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 และอื่นๆ ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่เคยต้องโทษ พบว่า เคยต้องโทษ 2 – 3 ครั้ง จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 ต้องโทษเป็นครั้งแรก จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 42.90 เคยต้องโทษ 4 - 5 ครั้ง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.60

ประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2 การสื่อสารระหว่างองค์กร อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 รองลงมาคือ ข้อ 6. ความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 รองลงมาคือ ข้อ 4. ลักษณะหน่วยงานที่นโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 รองลงมาคือ ข้อ 1. วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 รองลงมาคือ ข้อ 3. ทรัพยากรนโยบายอยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และ ข้อ 5. เงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย อยู่ในระดับ มากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่าข้อที่ 3 วัตถุประสงค์ของโครงการสามารถนำไปสู่การ ลด ละ เลิก การกลับไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดได้ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 รองลงมาคือ ข้อ2. โครงการมีมาตรฐานสามารถนำไปใช้ในการดำเนินการได้ทุกสถานการณ์ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 และข้อ 1 โครงการสามารถสร้างแนวคิดในการป้องกันการกลับไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดได้ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่าข้อที่ 3.โครงการมีการถ่ายทอดความรู้ที่เป็นปัจจุบัน และมีการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานอื่น เพื่อให้ผู้เข้าอบรมเข้าใจและเกิดความสนใจในเนื้อหาของการอบรมได้ดี อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 รองลงมาคือ ข้อที่ 2.โครงการมีการนำสื่อการนำเสนอ การสร้างการรับรู้และหลักการของโครงการ โดยใช้

อุปกรณ์ในการสื่อสารระหว่างวิทยากรกับผู้เข้าร่วมอบรมที่ดี เข้าใจง่ายอยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และข้อ 1.โครงการสามารถสร้างการสื่อสารให้แก่ผู้เข้าอบรมถึงความจำเป็น และความสำคัญของการอบรมในการป้องกันยาเสพติดได้ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ตามลำดับ

ประสิทธิภาพการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากรนโยบาย อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 4.โครงการมีวิทยากรที่มีความรู้ สามารถถ่ายทอดความรู้ และกระตุ้นความสนใจให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมได้ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 รองลงมาคือ ข้อ 5.บุคลากรของโครงการได้รับการเพิ่มพูนความรู้ที่จำเป็นสำหรับการอบรม อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 รองลงมาคือ ข้อ 1.โครงการมีการจัดเตรียมอุปกรณ์และสื่อการอบรมที่ดีมีความพร้อมและเพียงพอต่อการอบรม อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 รองลงมาคือข้อ 6.โครงการมีการจัดสรรวิทยากรที่มีความรู้ให้เพียงพอต่อการดำเนินโครงการ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 รองลงมาคือ ข้อ 2.โครงการได้รับการจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอต่อการดำเนินโครงการ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 และข้อ 3.โครงการได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเพียงพอ อยู่ในระดับ ปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ตามลำดับ

ประสิทธิภาพการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับ มากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 5.เรือนจำมีความเอาใจใส่ต่อการดำเนินการโครงการอยู่ในระดับ มากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 รองลงมาคือ ข้อ 3.เรือนจำมีการจัดโครงการโดยบุคลากรที่มีความรู้ของเรือนจำ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 รองลงมาคือ ข้อ 1.หน่วยงานที่ดำเนินโครงการมีส่วนเกี่ยวข้องกับการป้องกันการซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติด อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 รองลงมาคือข้อ 4.เรือนจำมีการแบ่งส่วนงานที่รับผิดชอบในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน อยู่ในระดับ มากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 รองลงมาคือ ข้อ 2.ในการดำเนินโครงการมีการส่งเสริมและสนับสนุนโครงการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 และข้อ 6.หลังการดำเนินโครงการเรือนจำได้มีการติดตามผลของโครงการอย่างต่อเนื่อง อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 ตามลำดับ

ประสิทธิภาพการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 1.โครงการสามารถดำเนินการได้แม้มีการเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 รองลงมาคือ ข้อ 3.การดำเนินการโครงการสามารถสร้างแนวคิดในการประกอบอาชีพหลังพ้นโทษได้ โดยผู้พ้นโทษไม่กลับมาข้องเกี่ยวกับยาเสพติดอีก อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 รองลงมาคือข้อ 2.การดำเนินโครงการมีความสอดคล้องต่อภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันและรองรับการเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจในอนาคต อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 รองลงมาคือ ข้อ 8.การดำเนินโครงการมีความสอดคล้องกับนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของราชการ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 รองลงมาคือ ข้อ 7.การสนับสนุนและบูรณาการร่วมกันจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ทำให้ผู้พันโทไม่กลับไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดอีก อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 รองลงมาคือข้อ 6. การออกกฎหมายสามารถทำให้การดำเนินโครงการสามารถป้องกันการกลับไปกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 รองลงมาคือ ข้อ 5.โครงการที่ท่านเข้าร่วมสามารถสร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชนในการป้องกันการกลับไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดได้ อยู่ในระดับ ปานกลางค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และ ข้อ 4.โครงการสามารถสร้างการยอมรับของประชาชนหลังพ้นโทษได้ อยู่ในระดับ ปานกลางค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติงาน อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 4.วิทยากรมีทัศนคติที่ต่อการดำเนินโครงการ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 รองลงมาคือ ข้อ 2.วิทยากรของโครงการมีความทุ่มเท เสียสละในการดำเนินโครงการ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 รองลงมาคือ ข้อ 1.วิทยากรของโครงการมีความเข้าใจ และสามารถถ่ายทอดความรู้ในการอบรมโครงการได้ดี อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 รองลงมาคือข้อ 5.มีการบูรณาการเพื่อเพิ่มพูนความรู้ของวิทยากรเรือนจำร่วมกับวิทยากรจากหน่วยงานอื่น และข้อ 6 มีการสนับสนุนอัตรากำลังในการดำเนินการโครงการด้วยความสนใจจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับ มากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และข้อ 3.เจ้าหน้าที่เรือนจำมีความพร้อมหมุนเวียนอัตรากำลังเพื่อเข้าร่วมเป็นวิทยากรถ่ายทอดความรู้ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 3.ความพึงพอใจ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 รองลงมาคือ ข้อ 4.การปรับเปลี่ยน อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 รองลงมาคือ ข้อ 5.การพัฒนา อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 รองลงมาคือ ข้อ 2.ประสิทธิภาพ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และข้อ 1.การผลิต อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ด้านการผลิต อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2.ผลจากการดำเนินโครงการทำให้ผู้เข้าร่วมโครงการมีการพัฒนาความคิดที่ไม่ต้องการกลับไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดอีกอยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 รองลงมาคือ ข้อ 1.ผลจากการดำเนินโครงการทำให้ผู้เข้าร่วมโครงการไม่กลับไปเสพหรือค้ายาเสพติดอีก อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 และข้อ 3.รัฐบาลได้รับความสำเร็จในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจากการดำเนินโครงการที่จัดให้ผู้ต้องขังเข้าร่วม อยู่ในระดับ ปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ด้านประสิทธิภาพ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 1.ผลลัพธ์จากการดำเนินโครงการมีความคุ้มค่ากับการดำเนินโครงการ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32

รองลงมาคือ ข้อ 2.การจัดการโครงการมีการใช้ทรัพยากรในการดำเนินโครงการอย่างคุ้มค่า อยู่ในอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และข้อ3.การจัดโครงการไม่รบกวนอัตรากำลังของเจ้าหน้าที่เรือนจำฯ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านความพึงพอใจ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2.ผู้เข้าอบรมมีความพึงพอใจในความรู้และความสำคัญของโครงการ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 รองลงมาคือ ข้อ 1.ผู้เข้าอบรมมีความพึงพอใจในเนื้อหาและประโยชน์ของการเข้าร่วมโครงการ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 และข้อ 3.ผู้เข้าอบรม มีความพึงพอใจกับวิธีการนำเสนอแนวทางการลด ละ เลิก การข้องเกี่ยวกับยาเสพติด อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการปรับเปลี่ยน อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 4. คณะทำงานมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา สื่อการนำเสนอ เพื่อให้เข้าใจง่าย อยู่ในระดับ มากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 รองลงมาคือ ข้อ 2.คณะทำงานมีการปรับเปลี่ยนวิธีการในการบริหารจัดการโครงการให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงต่อสถานการณ์การต่างๆ อยู่ในระดับ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 รองลงมาคือข้อ 1.วิทยากรมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการนำเสนอให้เหมาะสมและมีความเป็นปัจจุบัน อยู่ในระดับ มากที่สุดค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และข้อ 3.สถานที่ดำเนินการโครงการมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการอบรม อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ตามลำดับ

ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการพัฒนา อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2.โครงการมีการพัฒนาวิทยากร เพื่อให้มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ต่อการป้องกันการกลับมาข้องเกี่ยวกับยาเสพติด และข้อ 3.โครงการมีการพัฒนาแนวทางในการป้องกันการกลับไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเหมาะสม อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 และข้อ 1.โครงการมีการพัฒนารูปแบบการอบรมให้มีความเหมาะสมภายใต้ข้อจำกัดด้านต่างๆ อยู่ในระดับ มาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ตามลำดับ

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ พบว่า ค่า p value มีค่าเท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่างกัน

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ พบว่า ค่า p value มีค่าเท่ากับ .695 ซึ่งมากกว่า .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ด้าน การศึกษาสูงสุด พบว่า p value มีค่าเท่ากับ .372 ซึ่งมากกว่า .05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นต่อ ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือน จำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ด้านจำนวน ครั้งที่ต้องโทษ พบว่า p value มีค่าเท่ากับ .514 ซึ่งมากกว่า .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นต่อ ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการนำโครงการไปปฏิบัติในเชิงบวก ใน ระดับต่ำ จนถึงระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติด เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์” สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

ประสิทธิผลการนำโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความ คิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2 การสื่อสารระหว่าง องค์กร อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาคือ ข้อ 6. ความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาคือ ข้อ 4. ลักษณะหน่วยงานที่นโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาคือ ข้อ 1.วัตถุประสงค์และ มาตรฐานนโยบาย อยู่ในระดับ มาก รองลงมาคือข้อ 3. ทรัพยากรนโยบายอยู่ในระดับ มาก และข้อ 5. เงื่อนไข ทางเศรษฐกิจสังคมและการเมืองอยู่ในระดับมากตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมัทนา เมฆตรง (2565) ที่ศึกษาวิจัยเรื่องประสิทธิผลการนำนโยบายไปปฏิบัติในธุรกิจการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทย พบว่า ประสิทธิผลการนำนโยบายภาครัฐไปปฏิบัติในธุรกิจการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทย พบว่า โดย ภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ ศศิศิษฐ์ รักดี (2562) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิผลการนำนโยบายหลัก สหิทธิมนุษยชนไปปฏิบัติของผู้ต้องขังที่ติดเชื้อเอชไอวีของทัณฑสถานหญิงธนบุรีพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำ นโยบายไปปฏิบัติในภาพรวมและรายได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และประสิทธิผลการนำนโยบายหลักสิทธิ มนุษยชนไปปฏิบัติของผู้ต้องขังที่ติดเชื้อเอชไอวีของทัณฑสถานหญิงธนบุรี ในภาพรวม และรายได้มี ประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก แต่ขัดแย้งกับปณณัสน์ ต้นใจ (2560) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การกระทำผิดซ้ำใน คดียาเสพติด ของผู้ต้องขังทัณฑสถานหญิงชลบุรี ที่พบว่า ผู้ต้องขังหญิงมีความคิดเห็นว่าทุกสาเหตุมีผลต่อการ กระทำ ความผิดซ้ำอยู่ในระดับปานกลาง

เปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติด เรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีความเห็นต่อประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นต่อประสิทธิผลการ จัดการโครงการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่าง

กัน ซึ่งสอดคล้องกับ พิชามณูย์ สมบุญ (2561) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับ ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงาน บริษัท เวสเทิร์น ดิจิตอล (ประเทศไทย) จำกัด ที่พบว่า ประสิทธิภาพ การปฏิบัติงานของพนักงาน จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ทำงาน โดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านอายุ ด้านระดับการศึกษาสูงสุด และจำนวนครั้งที่ต้องโทษ มีความเห็นต่อประสิทธิภาพการจัดการโครงการป้องกัน การกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมแตกต่างกัน ซึ่ง ขัดแย้งกับ การศึกษาของ ภาณุวัฒน์ มีเพียร และบุญเหลือ บุบผามาลา (2565) ผู้ต้องขังที่มีอายุ ระดับ การศึกษาที่ต่างกัน มีปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำความผิดซ้ำโดยภาพรวมไม่แตกต่าง และขัดแย้งกับ นภา อินธิบาล (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด: กรณีศึกษาในเรือนจำกลาง ชลบุรี พบว่าโดยภาพรวมผู้ต้องขังชายคดียาเสพติด ไม่เห็นด้วยกับปัจจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำผู้ต้องขังชาย คดียาเสพติด

ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการนำโครงการไปปฏิบัติในเชิงบวก ใน ระดับปานกลาง จนถึงระดับ ค่อนข้างสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ พงษ์กฤษณ์ มงคลสินธุ์ (2561) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด ผลการศึกษาพบว่า เมื่อพิจารณาปัจจัยเรียงลำดับไปทีละด้านแล้ว พบว่ามีปัจจัยเพียง 2 ด้านจากทั้งหมด 7 ด้าน คือด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และด้านสภาพทางเศรษฐกิจสังคมเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับการ กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติดสำหรับปัจจัยภายในที่นำเอาปัจจัยมารวมกลุ่มกันประกอบด้วย การเห็นคุณค่าใน ตัวเอง การคบเพื่อน สุขภาพจิต และความสัมพันธ์ในครอบครัวแล้ว พบว่าปัจจัยภายในดังกล่าวนี้ ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำ ในทางตรงกันข้ามปัจจัยภายนอกที่ประกอบด้วย สภาพทางเศรษฐกิจสังคม นโยบายยาเสพติด และการปฏิบัติในกระบวนการยุติธรรมพบว่าปัจจัยภายนอกดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการ กระทำความผิดซ้ำ และสอดคล้องกับ ธนาคม มาตวิจิตร (2562) ทำการศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการนำนโยบาย การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของจังหวัดราชบุรี พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไป ปฏิบัติในภาพรวม ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม การทำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านคุณลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติและด้านความร่วมมือร่วมใจ ของผู้ปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับประสิทธิภาพของการนำนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไป ปฏิบัติของจังหวัดราชบุรี อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไป ปฏิบัติด้านทรัพยากรของนโยบายและด้านสภาพเศรษฐกิจสังคม มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับประสิทธิภาพของ การทำนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของจังหวัดราชบุรีอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และ สอดคล้องการศึกษาของ ศศิศิรี รักดี (2562) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการนำนโยบายหลัก สิทธิมนุษยชนไปปฏิบัติของผู้ต้องขังที่ติดเชื้อเอชไอวีของทัณฑสถานหญิงธนบุรีพบว่า ลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ ระยะเวลาการปฏิบัติงานอายุและสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการนำนโยบายหลักสิทธิ มนุษยชนไปปฏิบัติของผู้ต้องขังที่ติดเชื้อเอชไอวีของทัณฑสถานหญิงธนบุรีอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับประสิทธิภาพการนำนโยบายหลักสิทธิมนุษยชนไปปฏิบัติของผู้ต้องขังที่ติดเชื้อเอช ไอวีของทัณฑสถานหญิงธนบุรีอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติควรได้รับการสนับสนุนงบประมาณอย่างเพียงพอ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการจัดการโครงการมากที่สุด
2. การดำเนินโครงการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรมีหลักสูตรที่หลากหลาย เพื่อสามารถจูงใจและสร้างแนวคิดในการไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดหลังพ้นโทษได้
3. เรือนจำฯ ควรสร้างความเชื่อมั่นของหลักสูตรที่จัดอบรมแก่ผู้ต้องขัง โดยการเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นต่อประสิทธิผลของโครงการฯ
4. รัฐบาลควรมีความเข้มงวด เร่งปราบปราม และออกกฎหมาย กฎ และระเบียบ เพื่อป้องกันการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างประสบผลสำเร็จ
5. ควรมีการติดตามผลจากการดำเนินงานในทุกขั้นตอน ตั้งแต่ ก่อนอบรม ขณะอบรม และหลังการอบรม เพื่อให้ทราบถึงประสิทธิผลการจัดการโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสอบถามความคิดเห็นจากประชาชน บุคคลภายนอก และผู้มีส่วนได้เสียจากการนำโครงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซ้อนกรณีคดียาเสพติดเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ
2. ควรสอบถามลักษณะการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด เพื่อนำมาออกแบบสอบถามให้สอดคล้องกับการเก็บข้อมูล สามารถนำไปวิเคราะห์หาแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรการอบรมได้

เอกสารอ้างอิง

- กรมราชทัณฑ์. (2567). รายงานสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์คดี พ.ร.บ. ยาเสพติดทั่วประเทศ. เข้าถึงได้จาก http://www.correct.go.th/rt1_0_3_pdf/report_result.php?date=2_0_2_4_-0_4_-01&report=drug.
- กรมราชทัณฑ์. (2567). รายงานสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ. เข้าถึงได้จาก <http://www.correct.go.th/stathomepage/>.
- ธนาคม มาตวิจิตร. (2562). ประสิทธิภาพของการนำนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติของจังหวัดราชบุรี. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.
- นภา อินธิบาล. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด: กรณีศึกษาเรือนจำกลางชลบุรี. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปิ่นณัฏร์ ตันใจ. (2560). การกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังทัณฑสถานหญิงชลบุรี. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พงษ์กฤษณ์ มงคลสินธุ์. (2561). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด. วารสารแสงอีสาน, 15(3), 47.

- พิชามญชุ์ สมบุญ.(2561). *ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท เวสเทิร์น ดิจิตอล (ประเทศไทย) จำกัด*. (การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต).ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ภาณุวัฒน์ มีเพียร และบุญเหลือ บุบผามาลา.(2565). ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี. *วารสารวิชาการร้อยแก่นสาร*, 7(3), 17-18.
- มัทนา เมฆตรง. (2565). *ประสิทธิผลการนำนโยบายไปปฏิบัติในธุรกิจการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทย*. (ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ศศิศิขรี รักดี. (2562). *ประสิทธิผลการนำนโยบายหลักสิทธิมนุษยชนไปปฏิบัติของผู้ซึ่งที่ติดเชื้อเอชไอวีของทัณฑสถานหญิงธนบุรี*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.
- James L. Gibson, John M. Lvankevich, James H. Donnelly, JR., Robert Konopaske. (2013). *Organizations: Behavior, Structure, Process*. (14th ed.) New York: McGraw-Hill.
- Van Meter, D. S., & Van Horn, C. E. (1975). The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. *Administration and Society*, 6(4), 445-488.

การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเขตพื้นที่อำเภอกุยบุรี
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Management of Drug abuse wide spread in Kuiburi District

Prachuabkirikhan Province

ชนัญนันท์ วิไลรัตน์

Chanatnan wilairat

นักจัดการงานทั่วไปปฏิบัติการ สำนักงานเทศบาลตำบลกุยบุรี

General Operations Manager, Kuiburi Subdistrict Municipality Office

E-mail: nui1719493@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสำรวจระดับการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (2) เพื่อเปรียบเทียบ การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วยลักษณะประชากร (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ ระหว่าง การแพร่ระบาดของยาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนในพื้นที่อำเภอกุยบุรี จำนวน 400 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียวและสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิเคราะห์พบว่า (1) ด้านการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าอยู่ในระดับมาก (2) ด้านการเปรียบเทียบ การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วย ลักษณะประชากรพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน (3) ด้านความสัมพันธ์ ระหว่างการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด พบว่าเป็นเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

คำสำคัญ: ยาเสพติด, การแพร่ระบาดของยาเสพติด; การป้องกันยาเสพติด

Abstract

This research aimed to (1) verified managerial problem of Drug abuse wide spread in Kuiburi District Prachuabkirikhan Province. (2) compare attitude of respondents toward verified managerial problem of Drug abuse wide spread via residents 'demographic factors. (3) explain correlation between managerial problem of Drug abuse wide spread with managerial problem of Drug abuse wide spread affecting factors.

This was quantitative approach, 400 residents attached to Kuiburi District Prachuabkirikhan Province were sample. Questionnaires was data collection means. Analytical statistics were percentages mean standard deviation T test ANOVA F and Pearson coefficient.

Findings were as follows; 1) managerial problem of Drug abuse wide spread in Kuiburi District Prachuabkirikhan Province was high level. 2) There were not any difference among respondents' attitude toward managerial problem of Drug abuse wide spread. 3) correlation between managerial problem of Drug abuse wide spread with managerial problem of Drug abuse wide spread affecting factors was positive significant at .01 level.

Keywords: Drugs, Drug Epidemic, Drug Prevention

บทนำ

ปัญหายาเสพติด นับว่าเป็นหนึ่งในปัญหาสังคมที่รุนแรงที่สุดในแต่ละประเทศทั่วโลก ถึงแม้ว่าจะมีมาตรการ รวมถึงนโยบายต่าง ๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขอย่างต่อเนื่อง ในปี 2563 มีจำนวนประชากรกว่า 284 ล้านคนจากทั่วโลก ในช่วงอายุ 15-64 ปี ที่ติดยาเสพติด ซึ่งคิดเป็น 26% เพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับสิบปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ติดยาเสพติดมีแนวโน้มที่จะมีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ เด็กและเยาวชนมีการใช้ยาเสพติดมากกว่าผู้ใหญ่รวมถึงใช้ในปริมาณที่มากกว่าเช่นเดียวกัน (World Drug Report 2022 ,สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ retrieved April 8th 2023, <https://www.phufaresthome.com/blog/drugs-problem-in-thailand-2566/>)

สถานการณ์ปัญหายาเสพติดในประเทศไทย สถานการณ์ปัญหายาเสพติดของประเทศไทยในปัจจุบัน จัดได้ว่าอยู่ในขั้นวิกฤตโดยสถานการณ์การแพร่ระบาด ของ ยาเสพติดได้ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะมี การผลิตยาเสพติดทั้งภายในประเทศและมีการลักลอบ นำเข้ามาจากต่างประเทศมากมายหลายชนิด เช่น เฮโรอีน ยาบ้า ยาไอซ์ เป็นต้น ถึงแม้เจ้าหน้าที่จะได้ปราบปรามจับกุม การค้ายาเสพติดอย่างเข้มงวดและจริงจัง แต่ก็ไม่ทำให้การ แพร่ระบาดของยาเสพติดลดลงเลย แต่กลับทำให้ผู้ผลิต ได้พัฒนายาเสพติดให้ออกฤทธิ์ได้แรงขึ้น และการตรวจพบ สารเสพติดในตัวผู้เสพได้ยากขึ้น ทำให้เจ้าหน้าที่จับกุม ได้ยากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ในการดำเนินการปราบปราม ยาเสพติดยังมีเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนไม่น้อยเข้าไปมีผล ประโยชน์ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดเสียเอง ทำให้การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไม่ สัมฤทธิ์ผล สถานการณ์ด้านการผลิต ปัจจุบันพบว่าการผลิต ยาเสพติดมีมาจาก 2 แหล่งสำคัญ คือแหล่งผลิต นอกประเทศ และแหล่งผลิตที่อยู่ในประเทศ โดยที่แหล่งผลิต นอกประเทศที่สำคัญได้แก่ ประเทศพม่า ลาวและกัมพูชาในขณะที่แหล่งผลิตในประเทศก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยมี การลักลอบผลิต ในลักษณะการผลิตในครัวเรือน (Kitchen Lab) ในส่วนนี้ถือว่าเป็นจุดที่ต้องเฝ้าระวัง เนื่องจากเป็นจุด ที่อยู่ใกล้ตัวของผู้ใช้ยาเสพติด นอกจากนั้นจากสถิติยังพบว่า พื้นที่ปลูกฝิ่นในประเทศไทยปีพ.ศ. 2554-2555 พบการลักลอบปลูกฝิ่นในพื้นที่ภาคเหนือรวม 1,124 ไร่ ใน 9 จังหวัด เป็นพื้นที่ภาคเหนือตอนบน 912.6 ไร่ ในพื้นที่ 17 อำเภอ 5 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน น่าน เชียงราย และลำปาง ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ ปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เดิม แต่มีการเคลื่อนย้าย ไปปลูกในพื้นที่ทุรกันดารยากแก่การเข้าถึงของเจ้าหน้าที่ มากขึ้น สถานการณ์การลักลอบนำ เข้ายาเสพติด พื้นที่ การลักลอบนำเข้ากลุ่มเครือข่ายนักค้าจะยังคงใช้พื้นที่ชายแดน ภาคเหนือเป็นหลักโดยเฉพาะพื้นที่ จังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ และแม่ฮ่องสอน แต่การลักลอบนำเข้าทาง ชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากกลุ่มนักค้าต้องการหลีกเลี่ยงการตรวจค้นจับกุม ในพื้นที่ภาคเหนือซึ่งมีความเข้มงวดมากขึ้น ในการลำเลียงยาเสพติดจากพื้นที่ชายแดนเข้ามายังพื้นที่ตอนในกลุ่มการค้ามักจะอาศัยบุคคลในพื้นที่ทั้งกลุ่มคน 3 สัญชาติ จากประเทศเพื่อนบ้านรวมทั้งชน

กลุ่มน้อยต่างๆ เนื่องจาก กลุ่มคนเหล่านี้คุ้นเคยกับสภาพในพื้นที่ที่สามารถหาเส้นทาง ที่หลีกเลี่ยงการตรวจค้น จับกุมของเจ้าหน้าที่ จึงทำให้ได้รับ ความไว้วางใจจากกลุ่มนักค้า (ประจวบ แหลมหลัก, 2558)

การค้ายาเสพติดในประเทศไทยในช่วงปีพ.ศ. 2560-2564 ปรับเปลี่ยนรูปแบบการค้ายาเสพติดแบบ ตลาดดั้งเดิมสู่ ตลาดออนไลน์ของประเทศไทย แนวโน้มตลาดยาเสพติดในประเทศไทยพบว่า ยาไอซ์ ยาอี คีตา มิน เฮโรอีน ยาบ้า และกัญชามี แนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่ฝิ่นและโคเคนมีแนวโน้มลดลง นอกจากนี้มียาเสพติดที่ได้รับความนิยมในช่วงปีพ.ศ. 2563-2564 คือ แอลเอสดี เห็ดเมา ยาเสพติดสูตรค็อกเทล และการจัดชุด รวมยาเสพติดพร้อม อุปกรณ์ เป็นต้น ผู้ขาย นิยมตั้งราคาแบบยืดหยุ่นได้ตามความต้องการ รูปแบบการค้ายาเสพติดมีการเชื่อมโยงเครือข่ายจากตลาดออฟไลน์ หรือตลาดดั้งเดิมและตลาดออนไลน์เข้าด้วยกันโดยการใช้ เทคโนโลยีการสื่อสารสมัยใหม่ขยายโอกาสทางการค้า ที่ทำให้เข้าถึงยาเสพติดได้ง่ายซื้อได้ตลอด 24 ชั่วโมง และกระจายยาเสพติดไปสู่ผู้เสพให้กว้างขวาง มากขึ้นด้วยการจัดส่งตรงถึงมือผู้ซื้อ ทำให้ลดความเสี่ยงจากการถูกการจับกุม การมอบประสบการณ์ที่ดีที่สุดแก่ผู้เสพด้วยการจัดตั้งชุมชนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ชนิดยาเสพติด วิธีการจัดหา การจัดเตรียม การปลูกหรือผลิตอุปกรณ์และวิธีการเสพ รวมถึงผลที่ได้รับจากการเสพติด ตลาดการค้ายาเสพติดในประเทศไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่อง มีการเชื่อมโยงโลกออนไลน์และออฟไลน์เข้าด้วยกันนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสื่อสาร เพื่อเพิ่มช่องทางการตลาดและกลุ่มเป้าหมาย (กนิษฐา ไทยกล้า, 2565)

ปัญหาด้านการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สรุปลสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดใน 8 จังหวัดของพื้นที่ภาค 7 พบว่าปัจจุบันยังคงมีการลักลอบลำเลียงยาเสพติดจากประเทศเพื่อนบ้านผ่านเข้ามาทางชายแดน จ.กาญจนบุรี ก่อนลำเลียงลงสู่ภาคใต้ โดย จ.ประจวบฯ เป็นพื้นที่พักและลำเลียงของขบวนการค้ายาเสพติด ต้องเฝ้าระวังการลักลอบลำเลียงโดยใช้รถยนต์และรถบรรทุกทั้งเส้นทางหลักและเส้นทางรองรวมทั้งทางรถไฟ ชนิดของยาเสพติดที่ตรวจจับกุมได้ส่วนใหญ่เป็นยาบ้า ยาไอซ์ นอกจากนี้ในพื้นที่ภาค 7 ต้องเฝ้าระวังการแพร่ระบาดของเฮโรอีนในทุกพื้นที่ โดยเฉพาะ จ.กาญจนบุรี ประจวบฯ และราชบุรี รวมทั้งต้องเฝ้าระวังแรงงานต่างด้าวกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเฉพาะพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดนครปฐม และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปัญหายาเสพติดได้ทวีความรุนแรงขึ้นส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวม หลังรัฐบาลประกาศสงครามกวาดล้างยาเสพติด เมื่อปีพ.ศ. 2546 เป็นต้นมา ทำให้สถานการณ์การแพร่ระบาดของสารเสพติดเบาบางลง พบว่ากลุ่มผู้ที่เคยเสพยาเสพติดประเภท กัญชา ยาบ้า สารระเหย และเหล้า มีอาการผิดปกติทางจิตผู้ป่วยเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลปราณบุรี อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบผู้ป่วยจำนวน 24 คนป่วยเป็นโรคจิตจากการเสพยาเสพติด คิดเป็นอัตราชุก ร้อยละ 34.28 ของผู้ป่วยโรคจิตทั้งหมดที่พบ ร้อยละ 95.85 เป็นเพศชาย เป็นเพศหญิงเพียงคนเดียวซึ่งป่วยเป็นโรคจิตจากการดื่มเหล้า พบผู้ป่วยจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.28 เริ่มทดลองเสพยาตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สารเสพติดที่ผู้ป่วยใช้แล้วพบว่าทำให้ป่วยเป็นโรคจิตได้แก่ ยาบ้า กัญชา สารระเหย กระเทียม และเหล้า นำไปสู่การทราบถึงสถานการณ์ของปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ สามารถนำผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดและจากสาเหตุอื่น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 เข้าสู่ระบบการบำบัดรักษาและสามารถฟื้นฟูสภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นโดยอาศัยทุนทางสังคมที่มีอยู่เดิมในชุมชน ข้อเสนอแนะ ควรศึกษาเปรียบเทียบกับผู้ป่วยโรคจิต จากกลุ่มติดสารเสพติดแต่ละชนิด เพื่อเป็นแนวทางการช่วยเหลือกลุ่มเสี่ยง และผู้ป่วยโรคจิตจากสารเสพติดแต่ละชนิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจระดับการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบ การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วย ลักษณะประชากร
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ ระหว่าง การแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด

สมมุติฐานการวิจัย

1. การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง
2. การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วย ลักษณะประชากร ไม่มีความแตกต่าง
3. ความสัมพันธ์ ระหว่าง ปัจจัยที่มีผลต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด กับการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ

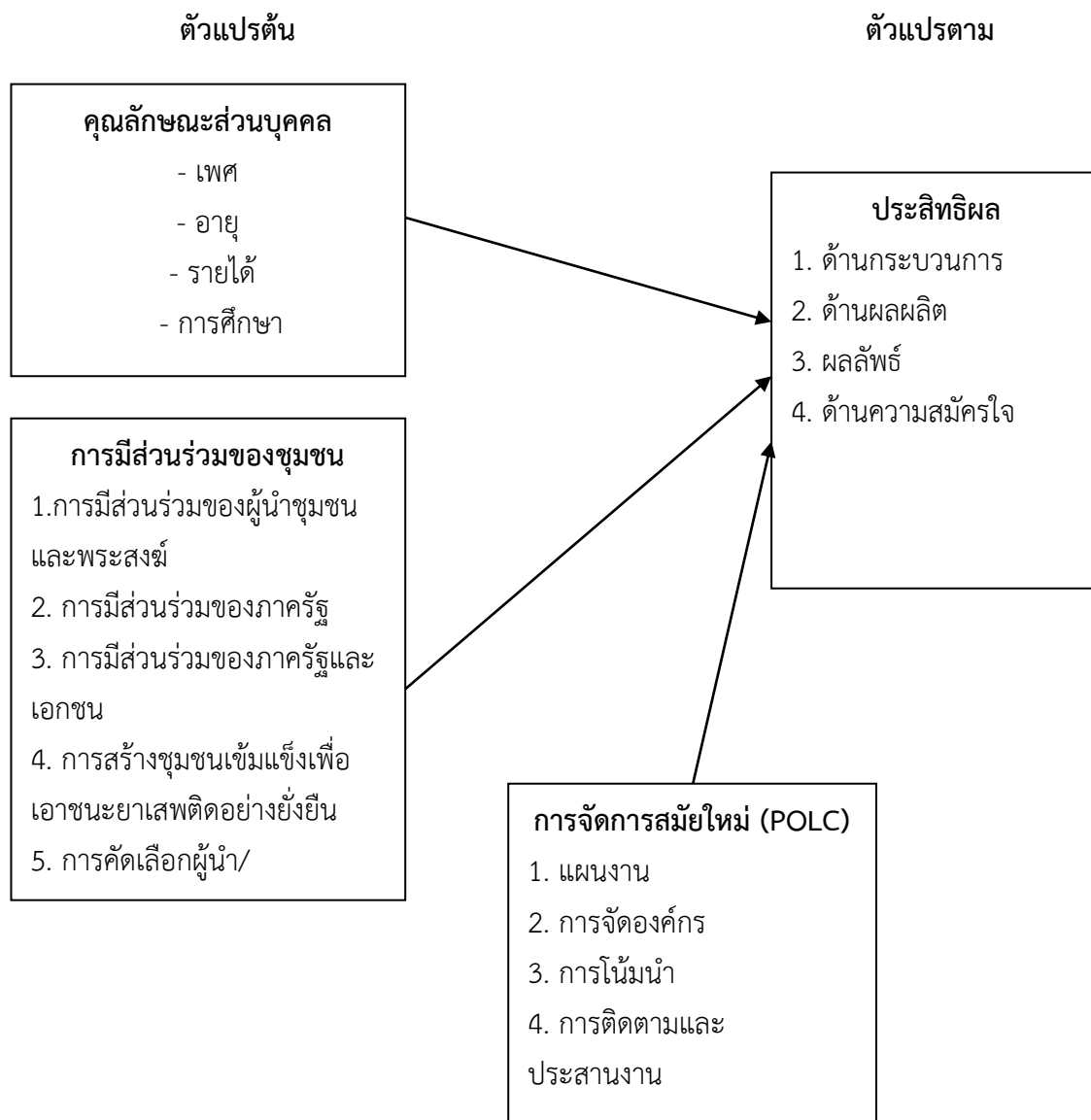
ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรต้น ได้แก่ การศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคล การมีส่วนร่วมของชุมชน รวมถึงการจัดการสมัยใหม่ (POLC) ส่วนตัวแปรตามเป็นการศึกษาประสิทธิภาพการจัดการ
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ อำเภอกุยบุรี จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์
3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยประชากรคือ ประชาชนในพื้นที่อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 45,024 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรม การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีการจัดการของ Allen, L. A. (1958) หรือ POLC เป็นทฤษฎีการจัดการสมัยใหม่ยุคเริ่มต้นที่ทำให้การทำงานมีระบบระเบียบ ตลอดจนมีประสิทธิภาพ และนิยมใช้มาถึงปัจจุบันประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การโน้มน้าวและภาวะผู้นำ และการควบคุมและการติดตามงาน นอกจากนี้ ได้ศึกษาทฤษฎีการมีส่วนร่วมของชุมชนของ Cohen, J.M., & Uphoff, N.T. (1981) ที่สมาชิกของชุมชนต้องเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องใน 4 มิติ ได้แก่ 1) การมีส่วนร่วมการตัดสินใจว่าควรทำอะไรและทำอย่างไร 2) การมีส่วนร่วมเสียสละในการพัฒนา รวมทั้งลงมือปฏิบัติตามที่ได้ตัดสินใจ 3) การมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน 4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพ (Thendore, C., 1964) โดยผ่านกระบวนการที่มีความเชื่อมโยงกัน ซึ่งการบริหารจัดการที่ตีรวมกับการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของชุมชนจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายในด้านกระบวนการ ด้านผลผลิต ผลลัพธ์ และความพึงพอใจในระดับสูง ตามกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยประชากรคือ ประชากรผู้อาศัยในพื้นที่อำเภอกุยบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนในพื้นที่อำเภอกุยบุรี คำนวณขนาด ด้วยสูตรของ Yamane, T. (1973) มีจำนวน 400 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ทำการสุ่มแบบการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi Stratified Sampling) จากพื้นที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เริ่มต้นจาก ทำการแจกแบบสอบถาม และแจกแบบสอบถามแบบบังเอิญ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้ว ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ชุด แล้วส่งให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามด้วยตนเองและติดตาม ทวงถาม จนได้แบบสอบถามกลับมาครบทั้ง 400 ชุด พร้อมตรวจสอบความครบถ้วน ถูกต้องของแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนทั้ง 400 ชุด บันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน การวิเคราะห์ค่า ที่ การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียวและสหสัมพันธ์ เพียร์สัน

ผลการวิจัย

การจัดการปัญหายาเสพติดในเขตพื้นที่ตำบลกุกยบุรี อำเภอกุกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับ มากค่าเฉลี่ย 4.18 ด้านที่มากที่สุดได้แก่ด้านกระบวนการอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.32 รองลงมาได้แก่ ด้านผลลัพธ์อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.17 ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ ด้านความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.11

ผลการวิจัยด้านปัจจัยที่มีผล ต่อ การจัดการปัญหายาเสพติด

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนและ ภาคประชาสังคม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.61
2. ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการมีแผนงาน ในภาพรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.45
3. ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการจัดองค์การ (Organizing) อยู่ใน ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.62
4. ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการโน้มนำชุมชน ภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.63
5. ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการควบคุม ด้านการควบคุมอยู่ใน ระดับมากที่สุด

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับปานกลาง

ผลการทดสอบ ภาพรวม การจัดการปัญหายาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.18 ด้านที่มากที่สุดได้แก่ด้านกระบวนการอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.32 รองลงมาได้แก่ด้านผลลัพธ์อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.17 ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ ด้านความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.11 จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่า การจัดการปัญหา ยาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมาก

สมมติฐานที่ 2 การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วย ลักษณะประชากร ไม่มีความแตกต่าง ไม่มีความแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐาน 2 ผลการทดสอบความแตกต่างด้วยการวิเคราะห์ค่า ANOVA F พบว่า การ จัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากความ คิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วย ลักษณะประชากร ทุกด้าน การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกด้วย ลักษณะ ประชากร ระดับการศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานศูนย์ ว่า การจัดการปัญหาการแพร่ ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ไม่ มีความแตกต่างกันเมื่อจำแนกตามลักษณะประชากร

สมมติฐานที่ 3 ความสัมพันธ์ ระหว่าง การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับปัจจัยที่มีผลต่อ การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ไม่

เป็นเชิงบวกผลการทดสอบ ความสัมพันธ์ ระหว่าง การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับปัจจัยที่มีผลต่อ การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดมีความสัมพันธ์ ในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐาน

องค์ความรู้ใหม่

การจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและมีหลายด้านที่ต้องพิจารณา เพื่อช่วยลดการแพร่ระบาดและป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้น นี่คือนโยบายบางประการที่สามารถใช้เพื่อจัดการกับปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด เช่น การจัดการกิจกรรมการศึกษาและการประชาสัมพันธ์เพื่อเสริมสร้างความตระหนักในเรื่องของผลกระทบทางสุขภาพและสังคมที่เกิดขึ้นจากการใช้ยาเสพติด นอกจากนี้ยังต้องมีการเน้นการป้องกันการใช้ยาเสพติดในกลุ่มเสี่ยง เช่น การให้ความรู้และการแนะนำให้เด็กและเยาวชนหลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแก้ไขปัญหาการเสพยาเสพติดเข้าร่วมในการแก้ไขปัญหาจากทุกฝ่ายในการสนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรมที่เน้นไปที่การป้องกันและการรักษาผู้ที่ติดยาเสพติด การส่งเสริมนโยบายที่สนับสนุนการรักษาและการฟื้นฟูที่เหมาะสมสำหรับผู้ติดยาเสพติด เป็นต้น ดังนั้น การป้องกันการใช้ยาเสพติดเป็นกระบวนการที่ต้องมีการทำงานร่วมกันระหว่างหลายหน่วยงานและสังคมทั้งหมด เราทุกคนมีบทบาทเป็นสมาชิกของสังคม และเป็นพลเมืองของประเทศ ต้องช่วยกันทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม

อภิปรายผลการวิจัย

จาก การวิจัยพบว่าการจัดการปัญหาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.18 สอดคล้องกับงานของพรชนัน ทูลขุนทด (2564) ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการนำนโยบายการป้องกันและปราบปราม การแพร่ระบาดของยาเสพติดไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จังหวัดนครราชสีมาผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการนำนโยบายการป้องกันและ ปราบปรามการแพร่ระบาดของยาเสพติดไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีจังหวัดนครราชสีมา ด้านกรอบมาตรการสำคัญ 4 มาตรการพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ปัจจัยที่มีผลต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคประชาสังคม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.61 สอดคล้องกับระพีพันธ์ โพนทอง พรนภา เตียสุธิกุล และกิตติ์ กัลยาณมิตร (2559) ผลการนำนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ไปปฏิบัติในพื้นที่ จังหวัดปทุมธานี ใน ด้านความร่วมมือ ได้แก่ ความร่วมมือจากหน่วยงานราชการ ความร่วมมือจาก หน่วยงานเอกชน และความร่วมมือจากประชาชน และจาก 3 ด้านนี้ พบว่า ความร่วมมือจากประชาชน ความร่วมมือจากหน่วยงานเอกชน ภาวะผู้นำ และมีวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ชัดเจน มีผลต่อการนำ นโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติในพื้นที่ จังหวัดปทุมธานี

ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการมีแผนงานในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการจัดองค์การ (Organizing) อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.62 ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการโน้มน้าชุมชน ภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.63

ปัจจัยที่มีผลต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการควบคุม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.66 ทุกด้านสอดคล้องกับเช่น ชรัส บุญณสะ 2561 ปัญหาในการบูรณาการการแก้ไขปัญหาเสพติด ของผู้ว่าราชการจังหวัด ผลการศึกษาวิเคราะห์พบว่า การบูรณาการการแก้ไขปัญหาเสพติดของผู้ว่าราชการ

จังหวัดยังมีปัญหาอุปสรรคอยู่หลายประการ ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการปราบปราม ด้านการป้องกัน และด้านการบำบัดรักษา สำหรับแนวทางแก้ไขมีข้อเสนอแนะแนวทางดำเนินการทั้งเชิงนโยบาย และเชิงปฏิบัติในแต่ละด้านประสิทธิผล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. จาก การวิจัยพบว่าการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของ ของยาเสพติดในเขตพื้นที่ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.18 ด้านที่มากที่สุดได้แก่ด้านกระบวนการอยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.32 รองลงมาได้แก่ด้านผลลัพธ์อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.17 ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ ด้านความสนใจ อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.11 จึงเสนอแนะให้อำเภอกุยบุรี เร่งรัดการจัดการพัฒนาแรงจูงใจให้กลุ่มเป้าหมายเช่นกลุ่มเยาวชนให้สมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคประชาพบว่าด้าน ที่น้อยที่สุดลงมาคือ การมีส่วนร่วมของภาครัฐ ด้วยแนวทางการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด และ แนวทางการกิจของจังหวัด เสนอแนะให้ กลุ่มข้าราชการทั้งส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นร่วมกันสร้างพลังในการจัดการปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในอำเภอกุยบุรี

3. ควรเน้นพฤติกรรมของข้าราชการให้อยู่ในระเบียบวินัย เพื่อเสริมสร้างบุคลิกลักษณะเป็นการพัฒนาสมรรถนะในแนวทางหนึ่งส่งผลต่อภาพพจน์ขององค์กรและไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีการจัดการฝึกอบรมด้านการสื่อสารและผลิต ข้อมูลข่าวสาร อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

2. ควรมีการประชาสัมพันธ์เพื่อยกย่องเชิดชู หน่วยงานและบุคลากรที่ได้รับผลงานในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด

3. การนํานโยบายการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการ ลงไปสู่หน่วยงานชุมชน เช่น โรงเรียนและ วัด หรือแม้กระทั่ง ชุมชนในพื้นที่

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ทำการวิจัยแบบมีส่วนร่วมกับชุมชนทุกระดับ เพื่อการพัฒนาสมรรถนะการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติดในภาพรวม

2. ทำการวิจัยรูปแบบการพัฒนาคุณภาพความรู้ทางด้านการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติดในภาพรวม

3. ทำการวิจัยรูปแบบการพัฒนา ศักยภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติดในภาพรวม

เอกสารอ้างอิง

กนิษฐา ไทยกล้า. (2565). *ตลาดการค้ายาเสพติดในประเทศไทย*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพมหานคร: คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชรัส บุญณสะ. (2561). ปัญหาในการบูรณาการการแก้ไขปัญหายาเสพติดของผู้ว่าราชการจังหวัด. *วารสารดำรงราชานุภาพ*, 18(57), 14 - 25.

ประจวบ แผลมหลัก. (2558). ปัญหายาเสพติดในสังคมไทยมุมมองทางสังคมวิทยา. *วารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา*, 15(3), 3-13.

- พรชนัน ทูลขุนทด. (2564). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายการป้องกันและปราบปรามการแพร่ระบาดของยาเสพติดไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 5(1), 19-32.
- ระพีพันธ์ โพนทอง พรนภา เตียสุธิกุล และภัสกร กัลยาณมิตร. (2559). ผลการนำนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 6(2), 41-53.
- Allen, L. A. (1958). *Management and Organization*. New York: McGraw-Hill.
- Cohen, J.M., & Uphoff, N.T. (1981). *Rural Development Participation: Concept and Measure for Project Design Implementation and Evaluation: Rural Development Committee Center for international Studies*. New York: Cornell University Press.
- Gibson, J.L., Ivancevich, J.M., & Donnelly, J.H. (1982). *Organization Behavior Structure Process*. (3rd ed.). Texas: Business Publication, Inc.
- Thendore, C. (1964). *Principles of Organizational*. New York: Harcourt., Brace and World.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: an introductory analysis*. (3rd ed). New York: Harper and Row.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

Journal of Public and Political Management

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2567

ผศ.ดร.รักเกียรติ หงษ์ทอง	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผศ.ดร.ฐิติมา ให้อย่าง	วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ผศ.ดร.สุเชาว์ มีหนองหว้า	วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ผศ.ดร.เชาวฤทธิ์ เชาวแสงรัตน์	วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ดร.ธนเดช สอนสะอาด	สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ดร.ธนพันธุ์ พูลชอบ	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
ดร.วัฒนา นนทชิต	คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
ดร.เบญจพร พรพลธรรม	สาขารัฐศาสตร์ สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก
ดร.อำนาจ บุญรัตน์ไผ่ตรี	วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

กองบรรณาธิการวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

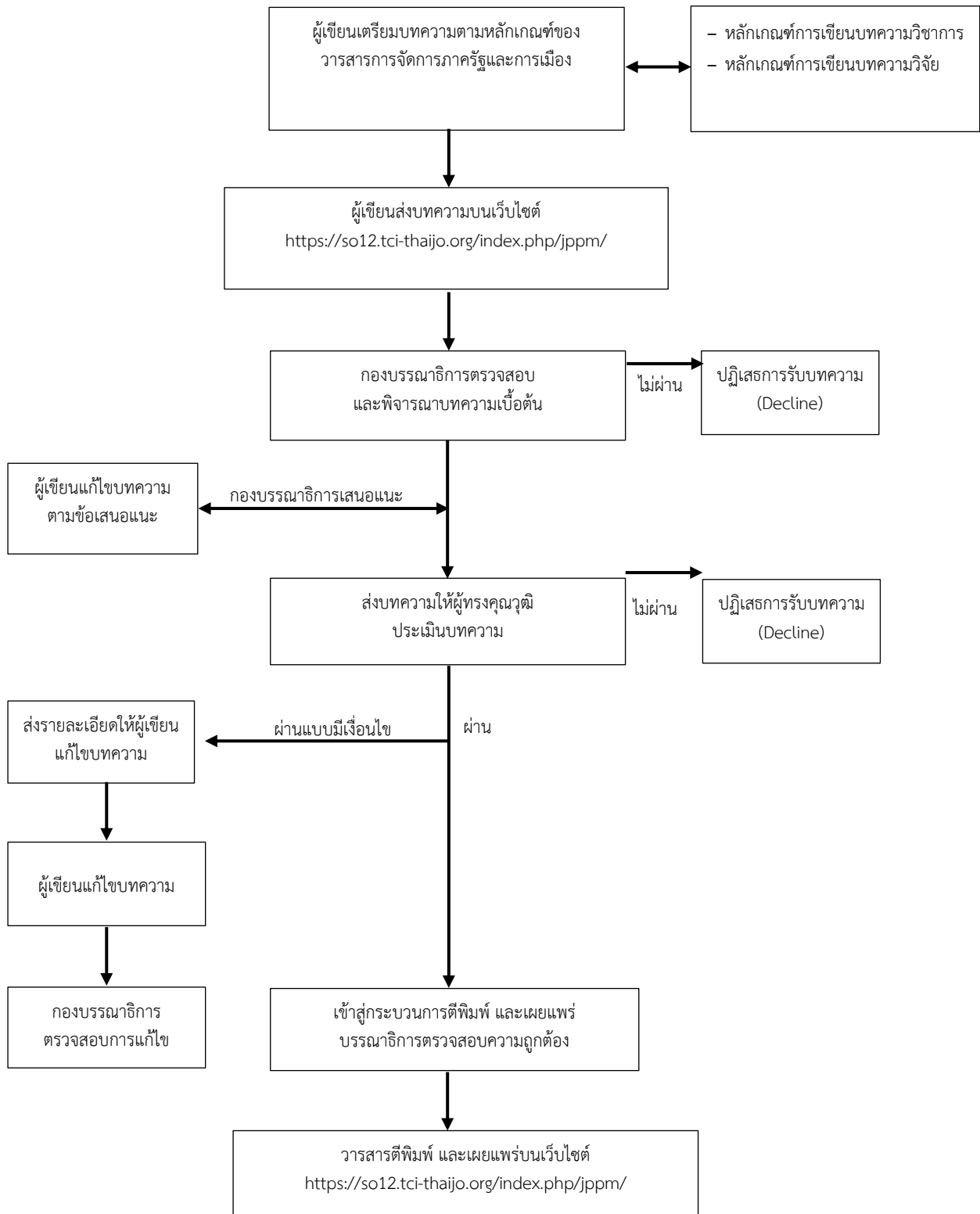
Journal of Public and Political Management

ชมรมการบริหารสาธารณะ

3/768 ถนนเทศบาลนิมิตเหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์: 090-962-5431

ขั้นตอนการส่งบทความตีพิมพ์ วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

จริยธรรมการตีพิมพ์วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

บทบาท หน้าที่ จริยธรรมของผู้เขียนบทความ

1. ผู้เขียนบทความจะต้องรับรองว่า บทความที่ส่งมาขอรับการตีพิมพ์ในวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง จะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากวารสารอื่น หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ
2. ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการ หรือบทความวิจัยตามรูปแบบที่วารสารเพื่อตีพิมพ์ในวารสารการจัดการภาครัฐและการเมืองอย่างเคร่งครัด
3. ผู้เขียนต้องไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Plagiarism) มาเป็นของตนเอง ซึ่งวารสารได้กำหนดความซ้ำของผลงาน ไว้ในระดับไม่เกิน 20%
4. ผู้เขียนซึ่งมีชื่อปรากฏอยู่ในบทความจะต้องเป็นผู้มีส่วนในการจัดทำบทความหรือมีส่วนในการดำเนินการวิจัยจริง และขอสงวนสำหรับบุคคลที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดทำบทความจะไม่อนุญาตให้ใส่ชื่อลงไปเด็ดขาด หากมีการตรวจสอบทางวารสาร จะถอนบทความนั้นออกทันที
5. ผู้เขียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการอ้างอิงเนื้อหาใน ผลงาน ภาพ หรือตาราง หากมีการนำมาใช้ในบทความของตนเอง โดยให้ระบุ “ที่มา” เพื่อป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ และจะดำเนินการถอนบทความออกจากการเผยแพร่ของวารสารทันที
6. ผู้เขียนจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการเอกสารอ้างอิง ทั้งในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา และไม่ควรนำเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทความมาอ้างอิง หรือใส่ไว้ในเอกสารอ้างอิง และไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่มากเกินไป โดยจะต้องมีการอ้างอิงตรงตาม ระบบ APA. (Version 6) ที่วารสารกำหนดไว้
7. ผู้เขียนจะต้องปรับปรุงแก้ไขบทความตามผลประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ และกองบรรณาธิการ ให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนด หากไม่ปรับปรุงตามที่กำหนดจะต้องเลื่อนการตีพิมพ์เผยแพร่ออกไป หรืออาจถูกปฏิเสธการเผยแพร่บทความ
8. บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารถือเป็นผลงานของผู้เขียน ผู้เขียนและผู้มีชื่อร่วมต้องรับผิดชอบต่อบทความนั้น
9. ในกรณีที่ผู้เขียนทำผิดจริยธรรมจะถูกตัดสิทธิ์การตีพิมพ์เป็นระยะเวลา 3 ปี โดยจะแจ้งผู้เขียนและหน่วยงานสังกัดของผู้เขียน
10. ผู้เขียนจะต้องไม่รายงานข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างข้อมูลเท็จ หรือการปลอมแปลง บิดเบือน รวมไปถึงการตกแต่ง หรือ เลือกแสดงข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับข้อสรุป
11. การพิจารณาอนุญาตให้ลงตีพิมพ์ขึ้นอยู่กับพิจารณาจากกองบรรณาธิการ และให้ถือเป็นที่สุด

บทบาท หน้าที่ จริยธรรมของบรรณาธิการ

1. บรรณาธิการจะต้องกำกับติดตามดูแลให้การดำเนินงานของวารสาร เป็นไปตามนโยบายและวัตถุประสงค์ให้ถูกต้องตามจริยธรรม/จรรยาบรรณ ตามประกาศของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) เรื่องการประเมินด้านจริยธรรม และจรรยาบรรณ
2. บรรณาธิการจะต้องกำกับติดตาม และดำเนินการอย่างเหมาะสมกับเจ้าของบทความ หรือบทความที่ตรวจพบว่ามีผลกระทบด้านจริยธรรม/จรรยาบรรณ เช่น การละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น ซึ่งวารสารได้กำหนดความซ้ำซ้อนของบทความไม่เกิน 20 %
3. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การตีพิมพ์เผยแพร่บทความที่มีผลประโยชน์ทับซ้อน เช่น การตีพิมพ์เผยแพร่บทความของบรรณาธิการ หรือกองบรรณาธิการ อย่างมีนัยสำคัญ หรือ ไม่มีการตรวจสอบคุณภาพบทความก่อนการตีพิมพ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับบทความ เป็นต้น
4. บรรณาธิการมีหน้าที่ควบคุมดูแลและพิจารณาคุณภาพของบทความ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร และต้องคัดเลือกบทความมาตีพิมพ์หลังจากผ่านกระบวนการประเมินบทความแล้วโดยพิจารณาจากความชัดเจน และความสอดคล้องของเนื้อหากับนโยบายของวารสาร และจะต้องมีข้อความรู้ที่สะท้อนมุมมอง แนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากประสบการณ์ การสังเคราะห์เอกสาร หรืองานวิจัย มุ่งเน้นการนำเสนอแนวคิดทฤษฎีใหม่รวมถึงแบบจำลองเชิงแนวคิด (Conceptual Model) ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันจะนำไปสู่การวิจัยในหัวข้อวิชาการที่สำคัญ
5. บรรณาธิการต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของเจ้าของบทความ และผู้ประเมินบทความแก่บุคคลอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงเวลาของการประเมินบทความ ซึ่งวารสารได้กำหนดในลักษณะปกปิดรายชื่อทั้งสองด้าน (Double blind peer-reviewed)
6. บรรณาธิการต้องไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์จากวารสารอื่นมาแล้ว โดยต้องมีการตรวจสอบการคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง และหากตรวจพบการคัดลอกผลงานของผู้อื่น เกินตามที่กำหนดไว้ จะต้องหยุดกระบวนการประเมิน และติดต่อผู้เขียนบทความหลักทันที เพื่อขอคำชี้แจง เพื่อประกอบการ “ตอบรับ” หรือ “ปฏิเสธ” การตีพิมพ์บทความนั้น ๆ
7. บรรณาธิการจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับเจ้าของบทความ และผู้ประเมินบทความ โดยเด็ดขาด เพื่อรักษาไว้ซึ่งธรรมาภิบาลในการดำเนินงานอย่างเคร่งครัด
8. บรรณาธิการต้องไม่นำข้อมูลบางส่วน หรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง
9. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้องและให้ผลที่น่าเชื่อถือ โดยนำผลของการวิจัยมาเป็นตัวชี้แนะว่า สมควรตีพิมพ์เผยแพร่หรือไม่
10. หากบรรณาธิการตรวจพบว่า บทความมีการลอกเลียนบทความอื่นโดยมิชอบ หรือมีการปลอมแปลงข้อมูล ซึ่งสมควรถูกถอดถอน แต่เจ้าของบทความปฏิเสธที่จะถอนบทความ บรรณาธิการสามารถดำเนินการถอนบทความได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของบทความซึ่งถือเป็นสิทธิและความรับผิดชอบต่อบทความของบรรณาธิการ
11. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล ทั้งด้วยตนเองและคณะทำงานในเรื่องจำนวนและคุณภาพการอ้างอิงของวารสารที่ผิดไปจากสภาพความเป็นจริง เช่น มีการกำกับและร้องขอให้มีการอ้างอิงบทความในวารสารอื่นทั้งในลักษณะลับหรือเปิดเผย และมีการใช้อ้างอิงที่ไม่ถูกต้องและสอดคล้องกับเนื้อหา

12. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การเก็บค่า Page charge หรือ processing fee คือ ต้องมีการดำเนินการอย่างโปร่งใส เช่น กำหนดให้มีการประกาศกระบวนการเรียกเก็บอย่างชัดเจนหรือ ระบุราคาหรือเงื่อนไขของการเรียกเก็บค่า Page charge ตามที่ระบุได้ประกาศไว้อย่างเคร่งครัด

มาตรฐานทางจริยธรรมของผู้ประเมินบทความ

1. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณคือ ต้องรับประเมินบทความที่ตนเองนั้นมีความถนัดหรือมีความรู้หรือมีความเชี่ยวชาญกับเรื่อง หรือบทความที่ได้รับการประเมินนั้น ๆ ผู้ประเมินบทความควรประเมินบทความในสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยพิจารณาความสำคัญของเนื้อหาในบทความที่มีต่อสาขานั้น ๆ คุณภาพของการวิเคราะห์ และความเข้มข้นของผลงานหรือกระบวนการวิจัยที่สำคัญ ๆ และสอดคล้องกับบทความที่กำลังประเมิน และในการประเมินบทความด้วยผู้ประเมินไม่ควรใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่มีข้อมูลรองรับมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินบทความ และควรปฏิเสธในบทความที่ตนเองนั้นไม่ถนัด
2. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณในความคิดเห็นทางวิชาการของตนเอง ลงในแบบฟอร์มการประเมินหรือเนื้อหาในบทความ ด้วยความยุติธรรม ไม่อคติ ตรงไปตรงมา ไม่ลำเอียงรวมทั้งตรงต่อเวลาตามที่วารสารกำหนดในการประเมิน
3. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณในการรักษาความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาให้แก่บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความรวมถึงหลังจากที่พิจารณาประเมินบทความเสร็จแล้ว
4. หลังจากได้รับบทความจากบรรณาธิการวารสาร และผู้ประเมินบทความ ตระหนักว่าตนเองอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้พิมพ์ที่ทำให้ไม่สามารถให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างอิสระได้ ผู้ประเมินบทความควรแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบและปฏิเสธการประเมินบทความนั้น ๆ
5. ผู้ประเมินบทความ ควรคำนึงถึงการพิจารณาในหัวข้อ ชื่อเรื่อง หากเป็นบทความวิชาการสามารถพิจารณาให้แก้ไขชื่อเรื่องได้ แต่หากเป็นบทความวิจัย ควรพิจารณาเฉพาะความผิดพลาดด้านตัวสะกด และไม่ควรมีการพิจารณาให้เปลี่ยนชื่อเรื่องบทความวิจัย
6. ผู้ประเมินบทความต้องไม่นำข้อมูลบางส่วน หรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเองและคนอื่น ๆ
7. เมื่อผู้ประเมินบทความพบว่า มีส่วนใดของบทความ ที่มีความเหมือนกัน หรือซ้ำซ้อนกับผลงานชิ้นอื่น ๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบ พร้อมแสดงหลักฐานให้เห็นเป็นประจักษ์

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง มีนโยบายจัดพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ (ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน , ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม และ ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทความหนังสือ ด้านการจัดการภาครัฐ รัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์

ข้อกำหนดในการส่งบทความ จัดทำขึ้นโดยใช้ภาษาไทย หรือภาษาอังกฤษเท่านั้น บทความที่นำมอลงในวารสารต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างตีพิมพ์ในหนังสือหรือวารสารใดมาก่อนกระบวนการคัดเลือกบทความโดยใช้วิธีการประเมินแบบ Double-Blind Review บทความจะถูกส่งไปยังนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญตรงกับสาขาวิชานั้นๆ จำนวน 3 คน เพื่อเป็นผู้ประเมินบทความ

การเตรียมต้นฉบับบทความ

- 1) **การตั้งค่าหน้ากระดาษ** ต้นฉบับบทความต้องมีความยาว 10 - 15 หน้ากระดาษ A4 (รวมเอกสารอ้างอิง) พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว
- 2) **ตัวอักษร และขนาดอักษร** เนื้อหาใช้ตัวอักษรแบบ TH Sarabun PSK ขนาด 16 ตั้งค่าหน้ากระดาษโดย เว้นขอบบน ขอบซ้าย 1 นิ้ว และขอบขวา ขอบล่าง 1 นิ้ว (2.54 เซนติเมตร) กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตาราง ต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัดพร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนา เช่น ตาราง 1 หรือ Table 1 และ รูป 1 หรือ Figure 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่จำเป็นต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ
- 3) **ชื่อเรื่อง** ต้องมีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง
- 4) **ชื่อผู้เขียน** ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อยู่ใต้ชื่อเรื่องตรงกลาง
- 5) **ระบุชื่อต้นสังกัด** หรือชื่อหน่วยงาน และอีเมล
- 6) **มีบทคัดย่อ** ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 300 คำตอบทคัดย่อ
- 7) **กำหนดคำสำคัญ (Keywords)** ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (3 - 5 คำ)
- 8) **การเรียงหัวข้อ** หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจาก หัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษร พิมพ์ตัวที่ 6 และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ ควรเว้นระยะพิมพ์ เพิ่มอีก 0.5 ช่วงบรรทัด
- 9) **การใช้ตัวเลขคำย่อ และวงเล็บ** ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Student centred learning)

การอ้างอิงเอกสารในบทความ

เอกสารที่นำมาอ้างอิงควรได้มาจากแหล่งที่มีการตีพิมพ์ชัดเจน อาจเป็นวารสาร หนังสือหรือข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตก็ได้ ทั้งนี้ผู้เขียนบทความต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้องของเอกสารอ้างอิงทั้งหมด ก่อนส่งต้นฉบับผู้เขียนบทความควรตรวจสอบถึงความถูกต้องของการอ้างอิงเอกสาร เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่การอ้างอิงไม่ถูกต้องจะไม่ได้รับการส่งต่อเพื่อพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง สำหรับการอ้างอิงเอกสารในบทความนั้น ใช้ระบบ APA

6th (ระบบ นาม-ปี) และเลขหน้าของเอกสารที่นำมาอ้างอิง กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิงเอกสารที่อ้างอิงในบทความจะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ และเจ้าของบทความต้องรับผิดชอบถึงความถูกต้องของเอกสารที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด โดยรูปแบบของการอ้างอิงเอกสาร มีดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

- 1) ผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างชื่อผู้แต่ง เครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (สุพัตรา ยอดสุรางค์, 2561)
- 2) ผู้แต่ง 1 -3 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งทุกรายการ โดยใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (ชัยฤทธิ์ ทองรอด สุพัตรา ยอดสุรางค์ และวราภรณ์ สารอินมูล, 2559) หากมีเอกสารที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 รายการให้ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) คั่นระหว่างรายการอ้างอิง เช่น (อุษา งามมีศรี, 2562; วิศิษฐ์ ฤทธิ์บุญชัย, 2563)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 3 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งรายแรก เว้นวรรคหนึ่งครั้ง เพิ่มคำว่า และคณะ เช่น (อำนวย บุญรัตน์ไมตรี และคณะ, 2563)
- 4) ให้เรียงลำดับการอ้างอิงตามลำดับพยานนะตัวแรกของชื่อผู้แต่ง เช่นเดียวกับลำดับการอ้างอิงในส่วนเอกสารอ้างอิง

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

- 1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง เครื่องหมายจุลภาค ปีที่พิมพ์ เช่น (Porter, 1980)
- 2) ถ้ามีผู้แต่งสามรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งสามราย โดยใช้เครื่องหมายจุลภาค ปีที่พิมพ์ เช่น (Storey, Drucker & Easingwood, 1999) และให้ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) คั่นกลางระหว่างเอกสารที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 เอกสาร เช่น (Drucker, 1954; Dooley & O'Sullivan, 2003)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 3 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วย et al., ปีที่พิมพ์ (Woodman et al., 1993)
- 4) ให้เรียงลำดับการอ้างอิงชื่อผู้แต่ง

เอกสารอ้างอิง

(1) หนังสือ

การอ้างอิงในเนื้อหา

(สมบัติ ชำรงธัญวงศ์, 2556)

(Gibson, J.H., John, M.I. and James, H.D., 1982)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ : ผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อหนังสือ. /(ครั้งที่พิมพ์). /สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

สมบัติ ชำรงธัญวงศ์. (2556). นโยบายสาธารณะ: แนวความคิด การวิเคราะห์ และกระบวนการ. (พิมพ์ครั้งที่

2). กรุงเทพฯ ฯ: สำนักพิมพ์สมารธรรม.

Gibson, J.H., John, M.I. and James, H.D. (1982). *Organizations: Behavior Structure and Processes*. New York: Business Publications.

(2) บทความจากวารสาร

การอ้างอิงในเนื้อหา

(อำนวย บุญรัตน์ไมตรี, 2560)

(Boonratmaitree, A., 2017)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ : ผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ ชื่อบทความ./ ชื่อวารสาร./ ปีที่/ (ฉบับที่), / เลขหน้าแรกที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

อำนวย บุญรัตน์ไมตรี. (2560). นโยบายการจัดการขยะของรัฐและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น. *วารสารเทคโนโลยีภาคใต้*, 10(1), 169-174.

Boonratmaitree, A. (2017). Waste Management Policy of the State and Local Governments. *Journal of Southern Technology*, 10(1), 169-174.

(3) วิทยานิพนธ์

การอ้างอิงในเนื้อหา

(เบญจ พรพลธรรม, 2553)

(Zamperlin, F. U., 2012)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ : ชื่อผู้เขียน./ (ปีพิมพ์)./ ชื่อวิทยานิพนธ์./ (ระดับคุณวุฒิ วิทยานิพนธ์/ สารนิพนธ์/ หรือการค้นคว้าแบบอิสระ)./ ชื่อมหาวิทยาลัย.

เบญจ พรพลธรรม. (2553). *การจัดการความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมในบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรดุษฎีนิพนธ์). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Zamperlin, F. U. (2012). *The role of servant leadership in middle school culture*. (Doctoral Dissertation). New York: Fordham University.

(4) รายงานการวิจัย

การอ้างอิงในเนื้อหา

(ทองศักดิ์ ปัตติสินธุ์, 2563)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ : ชื่อผู้เขียน./ (ปีพิมพ์)./ ชื่อเรื่อง./ (รายงานการวิจัย)./ สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ทองศักดิ์ ปัตติสินธุ์. (2563). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยของชุมชนตำบลหนองกุ้งสวรรค์ อำเภอนาทม จังหวัดมหาสารคาม*. (รายงานการวิจัย). มหาสารคาม: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

(5) ข้อมูลจากเว็บไซต์

การอ้างอิงในเนื้อหา

(กรุงเทพธุรกิจ, 2560)

(Clark, D. ,1999)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ: ผู้แต่ง./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./เข้าถึงได้จาก แหล่งที่อยู่ไฟล์ (URL).

กรุงเทพธุรกิจ. (2560). ธนาคารโลกชี้ 'สลัม' เอเชียแปซิฟิกใหญ่ที่สุดในโลก. เข้าถึงได้จาก <http://www.bangkokbiznews.com/news/detail/775554>.

Clark, D. (1999). *Instructional system design: The ADDIE model*. Retrieved October 12, 2022 from <http://www.nwlink.com/~donclark/hrd/sat.html>.

(6) ราชกิจจานุเบกษา

การอ้างอิงในเนื้อหา

(พระราชกฤษฎีกาด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546, 2546)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ: ชื่อพระราชบัญญัติ./(ปีที่พิมพ์,วันที่/เดือน). ราชกิจจานุเบกษา./เล่ม/.../ตอนที่/...,หน้า....

พระราชกฤษฎีกาด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546. (2546, 9 ตุลาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 120 ตอนที่ 100 ก, หน้า 2-16.

(7) เอกสารการประชุมทางวิชาการ

การอ้างอิงในเนื้อหา

(ศุภยา ศรีโยม, มาริษา มุสิกจินดา, พรรณพชา เสมามิ่ง และศรวิวรรณ ขำตรี, 2566)

การอ้างอิงครั้งที่ 1

(ศุภยา ศรีโยม และคณะ, 2566)

การอ้างอิงครั้งที่ 2 เป็นต้นไป

รายการอ้างอิง

รูปแบบ: ชื่อผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./ใน หรือ in ชื่อบรรณาธิการ, ชื่อการประชุม (หน้า หรือ p หรือ pp.)/สถานที่พิมพ์./สำนักพิมพ์.

ศุภยา ศรีโยม, มาริษา มุสิกจินดา, พรรณพชา เสมามิ่ง และศรวิวรรณ ขำตรี. (2566). การจัดการขยะชุมชนในพื้นที่บ้านด่าน หมู่ที่ 4 ต.เกาะแก้ว อ.เมือง จ.สงขลา. ใน การประชุมมหาดไทยวิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 14 (หน้า 1058-1073). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

(8) สารานุกรม

การอ้างอิงในเนื้อหา

(คณะกรรมการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชน. (2558)

รายการอ้างอิง

รูปแบบ : ผู้แต่ง./(ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./ใน ชื่อสารานุกรม (เล่มที่, หน้า)./สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

คณะกรรมการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชน. (2558). การเมืองไทยในบริบทความเชื่อมโยงกับภาคส่วนอื่น. ใน สารานุกรมการเมืองไทยสำหรับเยาวชน (เล่มที่ 3, หน้า 11-16). กรุงเทพฯ: คณะอนุกรรมการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชน.

การส่งบทความ

ให้ส่งต้นฉบับบทความออนไลน์ (ไฟล์ Word) ไปที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JPLM/index>

แนวทางการเขียนบทความวิชาการ

แนวทางการเขียนบทความวิชาการ ประกอบด้วย

- มีประเด็นหรือความแนวคิดที่ชัดเจน มีเนื้อหาทางวิชาการที่ถูกต้อง สมบูรณ์ และทันสมัย
- วิเคราะห์ประเด็นตามหลักวิชาการ มีการสังเคราะห์ความรู้จากแหล่งต่าง ๆ และเสนอความรู้หรือวิธีการที่เป็นประโยชน์
- สอดแทรกความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ หรือแสดงทัศนะทางวิชาการของผู้เขียนอย่างชัดเจนและเที่ยงตรง
- มีการค้นคว้าอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ ทันสมัย และครอบคลุม
- มีการนำเสนอข้อมูลที่เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ใช้ภาษาทางวิชาการอย่างเหมาะสม

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ บทความปริทรรศน์ ปกิณกะ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- (1) ชื่อเรื่อง ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- (2) ชื่อผู้เขียน (ประกอบด้วย ชื่อ นามสกุล ตำแหน่ง หน่วยงาน และอีเมล)
- (3) บทคัดย่อภาษาไทย
- (4) คำสำคัญ (มีจำนวน 3-5 คำ)
- (5) Abstract
- (6) Keywords
- (7) บทนำ
- (8) เนื้อหา
- (9) บทสรุป
- (10) การอ้างอิง

ตัวอย่างการเขียนบทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์
วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

1 นิ้ว

1 นิ้ว

1 นิ้ว

TH Sarabun PSK
18 Point Bold

ชื่อเรื่อง ภาษาไทย
ชื่อเรื่อง ภาษาอังกฤษ

16 Point Bold

ผู้เขียน¹, ผู้เขียน² และ ผู้เขียน³
Author¹, Author² and Author³
สังกัด¹ สังกัด² สังกัด³ (คณะ.....มหาวิทยาลัย)
Affiliation¹ Affiliation² Affiliation³ (Faculty...University, Country.)
Email:.....

14 Point

บทคัดย่อ (250-300 คำ) → 16 Point Bold

16 Point

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอการศึกษา.....
.....
.....
.....

คำสำคัญ :
16 Point Bold

16 Point

Abstract → 16 Point Bold

The purpose of this article is to present.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Keywords:;;
16 Point Bold

16 Point

บทนำ → 16 Point Bold

16 Point {

กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา โดยกว้างๆ (อ้างกฎหมาย นโยบาย หรือทฤษฎีมารองรับ).....

.....

.....

ปัญหาเชิงพื้นที่หรือเชิงปัญหาเชิงสถานการณ์ (Main Idea).....

.....

สรุปหลักการและเหตุผล (Main Idea).....

.....

บทความนี้จะนำเสนอในประเด็นดังต่อไปนี้ (ปรับตามบริบท).....

.....

.....

เนื้อหา

16 Point {

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

องค์ความรู้จากการศึกษา → 16 Point Bold

16 Point {

ระบุงค์ความรู้อันเป็นผลมาจากการนำเสนอ การสังเคราะห์ออกมาในลักษณะ แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างอย่างกระชับ เข้าใจง่าย.....

.....

.....

.....

สรุป } 16 Point Bold

16 Point {

สรุปในภาพรวมของบทความ

.....

.....

เอกสารอ้างอิง

ตัวอย่าง

} 16 Point Bold

- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- พยอม วงศ์สารศรี. (2530). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระนครพาณิชย์.
- ฉัตรชัย นาลำพลอย. (2562). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสังคมปัจจุบัน. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 3(3), 171-178.
- สุนันทา รักดีไทย. (2561). *องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความเป็นพลเมืองของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น* (ดุชนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). สุราษฎร์ธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- อาภรณ์ รัตน์มณี. (2559). *ทำไมระบบการศึกษาไทยจึงพัฒนาช้า*. เข้าถึงได้จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/448>.
- Cronbach, L. J. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.
- Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thorraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok*. (Doctoral Dissertation). Bangkok: National Institute of Development Administration.
- Nanposri, N. (2020). Factors Affecting Employee Savings Decision in Central Bangna Department Store, Bangkok. *Journal of Educational Innovation and Research*, 3(2), 131-140.
- Schermerhorn, J., Hunt, J., & Osborn, R. (2000). *Organizational Behavior*. (7th ed.). New York: John Wiley & Sons.
- Wathanapradith, K., & Soma, P. (2016). *Peace Village in the 26th Buddhist Century: Knowledge Learned from Ta Koy Nang Village Sisaket Province*. (Research Report). Ayutthaya: Buddhist Research Institute of MCU.
- Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิจัย

การเขียนบทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- (1) ชื่อเรื่อง ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- (2) ชื่อผู้เขียน (ประกอบด้วย ชื่อ นามสกุล ตำแหน่ง หน่วยงาน และอีเมล)
- (3) บทคัดย่อภาษาไทย
- (4) คำสำคัญ (มีจำนวน 3-5 คำ)
- (5) Abstract
- (6) Keywords
- (7) บทนำ
- (8) วัตถุประสงค์การวิจัย
- (9) สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)
- (10) การทบทวนวรรณกรรม เขียนควรอธิบายถึงผลการสืบค้นเอกสาร บทความ การวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึง “ช่องว่างของความรู้” (knowledge gap) ที่ยังไม่ถูกพิจารณา
- (11) กรอบแนวคิดการวิจัย
- (12) ระเบียบวิธีวิจัย ระบุแบบแผนการวิจัย การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- (13) ผลการวิจัย/ผลการทดลอง เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปแบบตารางหรือแผนภูมิ
- (14) อภิปรายผล/วิจารณ์ เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด
- (15) ข้อเสนอแนะ
- (16) เอกสารอ้างอิง ต้องเป็นรายการที่มีการอ้างอิงไว้ ทั้งในเนื้อเรื่องและเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ

วารสารการจัดการภาครัฐและการเมือง

1 นิ้ว

1 นิ้ว

1 นิ้ว

TH Sarabun PSK
18 Point Bold

ชื่อเรื่อง ภาษาไทย

ชื่อเรื่อง ภาษาอังกฤษ

16 Point Bold

ผู้เขียน¹, ผู้เขียน² และ ผู้เขียน³

Author¹, Author² and Author³

สังกัด¹ สังกัด² สังกัด³ (คณะ...มหาวิทยาลัย)

Affiliation¹ Affiliation² Affiliation³ (Faculty...University, Country.)

Email:.....

14 Point

บทคัดย่อ

16 Point Bold

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อ..... 2) เพื่อ..... และ 3) เพื่อ.....
รูปแบบการวิจัยเป็น.....(การวิจัยเชิงปริมาณ/การวิจัยเชิงคุณภาพ/การวิจัยแบบผสมผสานวิธี)ใช้แนวคิด (หรือ
ทฤษฎี).....เป็นกรอบการวิจัย พื้นที่วิจัย คือ..... กลุ่มตัวอย่าง(กลุ่มเป้าหมาย/ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ)คือ
..... จำนวน คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบ.....เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี ชนิด คือ 1) 2) 3)
..... วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ...(สถิติพื้นฐาน/สถิติอ้างอิง ในกรณีการวิจัยเชิงปริมาณ ...ส่วนการวิจัยเชิง
คุณภาพ ใช้วิเคราะห์เนื้อหาแล้วเขียนบรรยายเชิงพรรณนา)ผลการวิจัยพบว่า
1. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 โดยสรุปสาระสำคัญสั้นๆ
2. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 โดยสรุปสาระสำคัญสั้นๆ
3. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 โดยสรุปสาระสำคัญสั้นๆ
องค์ความรู้/ข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้ (จะเป็นประโยชน์หรือนำไปใช้อย่างไรได้บ้าง ประมาณ 1-
3 บรรทัด)
คำสำคัญ :;;

16 Point

Abstract → 16 Point Bold

16 Point

This Article aimed to study (1)
(2) the sample was.....
They was selected by the instrument for collecting data
was Analysis data by Descriptive statistics and Content Analysis.
The research results were found as follows;

- 1.....
- 2.....
- 3.....

Keywords:;;

บทนำ } 16 Point Bold

16 Point

ย่อหน้าแรก เขียนอธิบายประเด็นวิจัย ปรัชญาการค้นคว้า ความน่าสนใจ ความสำคัญ โดยนำข้อมูล
งานวิจัยที่ตีพิมพ์เพื่อที่จะบ่งชี้สถานการณ์ปัจจุบันขององค์ความรู้ (knowledge) หรือการทำงานของนักปฏิบัติ
(practice) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมาพอสังเขปเพื่อชี้ให้เห็นว่าที่ผ่านมาได้มีการค้นพบอะไรบ้างและค้นพบโดย
ใครบ้างเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการนำเสนอให้เห็นว่ายังมีช่องว่าง (gap) ของงานวิจัย

(อ้างอิงข้อมูลตัวเลขจากหน่วยงานราชการ/บทความวิจัยที่ตีพิมพ์ 1-2 ปี/เจ้าของทฤษฎี)

ย่อหน้าที่สอง พื้นที่วิจัย ปัญหา ความต้องการ หรือลักษณะกลุ่มที่เป็นเป้าหมายของการวิจัยเป็น
อย่างไร นักวิจัยได้มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในพื้นที่นั้นอย่างไรบ้าง มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่
กลุ่มเป้าหมายอย่างไร

ย่อหน้าที่สาม เขียนแนะนำวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของงานวิจัยซึ่งจะเป็นเหมือนเข็มทิศบอกแนว
ทางการทำวิจัย [how?, where?, when?] นักวิจัยชี้ให้เห็นระเบียบวิธีวิจัยที่จะใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
การวิจัยที่วางไว้พอสังเขป

บทความวิจัยนี้นำเสนอ (โครงสร้าง และเนื้อหาของบทความที่จะนำเสนอ โดยปกติจะ
เขียนตามวัตถุประสงค์ หรือประเด็นตามหัวข้อบทความ และประโยชน์ที่จะเกิดแก่วงวิชาการหรือสังคม)

วัตถุประสงค์การวิจัย } 16 Point Bold

16 Point

1. เพื่อศึกษา.....
2. เพื่อศึกษา
3. เพื่อศึกษา

สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) } 16 Point Bold

การทบทวนวรรณกรรม

16 Point Bold

เขียนควรรออธิบายถึงผลการสืบค้นเอกสาร บทความ การวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อแสดงให้เห็นถึง “ช่องว่างของความรู้” (knowledge gap) ที่ยังไม่ถูกพิจารณา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้สามารถเติมเต็มช่องว่างของ ความรู้นั้นได้ การทบทวนวรรณกรรมต้องมีการอ้างอิงอย่างครบถ้วน รวมทั้งควรมีการวิเคราะห์และจัดระบบ ความสัมพันธ์ของวรรณกรรมเหล่านั้นด้วย

16 Point

1.

2.

สรุปผลการทบทวนวรรณกรรม เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนนำเอาทฤษฎี /แนวคิดที่ทบทวนมาใช้ในการ วิจัยอย่างไร ในประเด็นไหน

กรอบแนวคิดการวิจัย

16 Point Bold

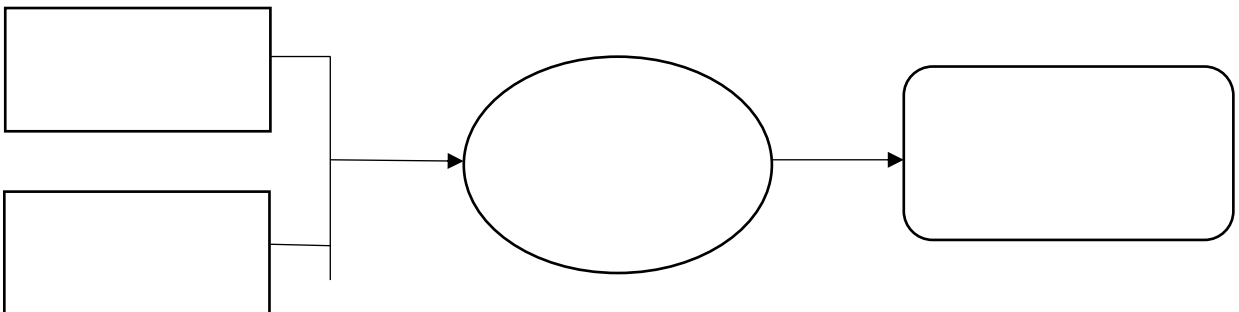
งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิง ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามแนวคิด/ทฤษฎีของ ... ประกอบด้วย โดยมีรายละเอียดดังนี้

เขียนตัวแปรอิสระ

กระบวนการ/เครื่องมือ/พื้นที่/กลุ่มเป้าหมาย

ตัวแปรตาม

16 Point

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

16 Point Bold

16 Point

.....
.....
.....
.....

ผลการวิจัย

16 Point Bold

วัตถุประสงค์ที่ 1. ผลการวิจัยพบว่า.....

วัตถุประสงค์ที่ 2. ผลการวิจัยพบว่า.....

วัตถุประสงค์ที่ 3. ผลการวิจัยพบว่า.....

อภิปรายผลการวิจัย

16 Point Bold

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

16 Point Bold

ระบอบองค์ความรู้อันเป็นผลมาจากการนำเสนอ การสังเคราะห์ออกมาในลักษณะ แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างอย่างกระชับ เข้าใจง่าย.....

ข้อเสนอแนะ

16 Point Bold

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบ (องค์ความรู้) ที่สำคัญ คือ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับ โดยควรให้ความสำคัญกับ สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

เอกสารอ้างอิง

16 Point Bold

ตัวอย่าง

บุญธรรม กิจปรีดาภิรุทธิ์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

พยอม วงศ์สารศรี. (2530). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระนครพาณิชย์.

ฉัตรชัย นาท่าพลอย. (2562). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสังคมปัจจุบัน. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 3(3), 171-178.

สุนันทา ภักดีไทย. (2561). *องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความเป็นพลเมืองของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น* (ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). สุราษฎร์ธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

อาภรณ์ รัตน์มณี. (2559). *ทำไมระบบการศึกษาไทยจึงพัฒนาช้า*. เข้าถึงได้จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/448>.

Cronbach, L. J. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thorraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok*. (Doctoral Dissertation). Bangkok: National Institute of Development Administration.

Nanposri, N. (2020). Factors Affecting Employee Savings Decision in Central Bangna Department Store, Bangkok. *Journal of Educational Innovation and Research*, 3(2), 131-140.

Schermerhorn, J., Hunt, J., & Osborn, R. (2000). *Organizational Behavior*. (7th ed.). New York: John Wiley & Sons.

Wathanapradith, K., & Soma, P. (2016). *Peace Village in the 26th Buddhist Century: Knowledge Learned from Ta Koy Nang Village Sisaket Province*. (Research Report). Ayutthaya: Buddhist Research Institute of MCU.

Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

ค่าธรรมเนียมการส่งบทความ

บทความที่ส่งเข้ามาตีพิมพ์ในวารสาร จะไม่มีค่าใช้จ่ายในการตีพิมพ์ การส่งบทความเข้ามาเพื่อพิจารณาการตีพิมพ์ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น ผู้เขียนจะต้องตรวจสอบความสมบูรณ์ของบทความตามคำแนะนำสำหรับผู้เขียน หากไม่ปฏิบัติตามกติกา กองบรรณาธิการวารสารขอสงวนสิทธิในการปฏิเสธการตีพิมพ์ดังต่อไปนี้

1. หากบทความมีความซ้ำซ้อนมากกว่า 20%
2. เจ้าของบทความไม่ปฏิบัติตามรูปแบบของวารสาร
3. บทความไม่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ หรือ ไม่แก้ไขบทความตามข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิตามระยะเวลาที่กำหนด (1 เดือน หลังการแจ้งจากกองบรรณาธิการ)

การส่งบทความเข้าระบบออนไลน์ของวารสาร เพื่อได้รับการตีพิมพ์การส่งในระบบ สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ของวารสาร ได้ที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/jppm/>